

Giới thiệu Yêu Nhầm Cậu Chủ!

Đọc truyện Yêu Nhầm Cậu Chủ! của tác giả Clover's thiêng về truyện tình yêu, tình cảm, lãng mạn, ngược.

"Em vừa yêu vừa hận, tại sao lại yêu ngay anh?"

"Anh vừa yêu vừa hận, tại sao ngày đó em bỏ rơi anh?"

"Hạnh phúc về tình yêu cấp 2 của tôi là do cô ấy phá vỡ, tôi là cô chủ! Và tôi có quyền đến với anh ấy!"

Rồi sẽ ra sao? Chuyển biến câu truyện sẽ như thế nào? Các bạn đừng bỏ qua nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Osin Nhà Họ Đỗ

Tên truyện: Yêu nhầm cậu chủ!

Tác giả: Clover's

Thể loại: tình cảm, lãng mạn, ngược,...

Rating: K+

Warning: không có

Hà Linh năm được sáu tuổi được gia đình họ Đỗ nổi tiếng trong giới kinh doanh nhận về nuôi, cánh nhà báo hết sức tôn giấy mực đề ca ngợi hành động này. Nhưng sự thật ở đây không ai biết được rằng nhà Hà Linh bị mắc nợ công ty của ông Đỗ Lâm, cho nên cô được bắt về nhà xem như chuộc nợ

Ba Hà Linh đau buồn vì công ty bị phá sản và con gái bị bắt về chuộc nợ, cho nên đã sang thế giới bên kia bỏ lại nó. Mẹ Hà Linh thì bỏ xứ đi biệt tích không thấy tin tức

Lại nói đến khi Hà Linh bước chân vào nhà họ Đỗ chỉ là một cô bé ngây thơ, ngày xưa được mẹ cưng chiều hết mực. Vậy mà khi vào ngôi biệt thự này nó được dạy cách trở thành một "osin"

Mang tiếng là con nuôi nhưng người nhà họ Đỗ không xem nó ra gì. Từ ông bà Đỗ cho đến cô con gái, chỉ đối đãi nó giống như osin. Chẳng lẽ những ngày tháng sao này nó sẽ sống trong căn biệt thự này mãi sao?

Khi nó lên tám, nó đã thích nghi được với cuộc sống hiện tại. Hai năm nay Linh học được cách trở thành một osin ngoan hầu hạ cô chủ. Nó cũng được đi học như mọi người, vì bên ngoài danh nghĩa nó chính là con nuôi ông bà chủ

Ở được hai năm trong nhà này, nó hầu hạ cô chủ nó. Nhưng cô chủ nó quả thật ương bướng, được ông bà chủ cưng chiều nên lúc nào cũng không coi ai ra gì

- Linh này về cho tao bài mỹ thuật hôm nay, rồi làm bài tập toán luôn để mai tao nộp cho cô!
- Nhưng còn bài tập của em thì sao? Không được đâu cô, cô tự làm đi- nó khúm núm đan hai bàn tay lại
- Dám cãi tao à? Mày nên nhớ tao là chủ của mày, tao bảo gì mày phải làm đó- cô xô ngã nó xuống đất

Nó bị cô xô đến trật cả khớp, nhưng chả khóc lên một tiếng. Cô chủ nó mỗi khi buồn bực đều đem nó ra trút giận, lâu dần nó cũng "chay".

- Đem bài tập về làm ngay cho tao!- cô quăng hai cuốn tập xuống đất

Nó âm ức nhặt hai quyển tập lên đi xuống nhà. Giờ đã là 9h tối rồi, bài tập nó vẫn chưa hoàn thành vậy mà phải làm thêm phần cô nữa. Nó cũng không

phải thuộc dạng thông minh, tính toán chậm chạp. Vậy là đêm nay nó phải thức khuya làm bài rồi

Buổi sáng nó phải đi học cùng cô chủ. Chiều về phải giúp các dì lau dọn, đến tận tối khuya nó mới có thời gian làm bài tập. Còn cô, được gia sư về dạy riêng suốt ngày đi chơi với các bạn. Vậy mà cứ bắt nó làm bài tập dầm suốt

*Sáng hôm sau:

Mặt trời chưa mọc 5h nó đã bị gọi dậy. Đêm qua nó thức đến 12h để làm xong bài tập, sáng nay lại bị gọi dậy sớm nó thực sự mệt mỏi. Tự làm vệ sinh xong nó cùng các dì xuống bếp làm buổi sáng cho nhà ông chủ

6h nó lên gọi cô dậy, cô chủ dù gì thức dậy cũng không khó chịu. Gọi một tiếng liền dậy. Đợi cô chủ làm vệ sinh xong nó mới cùng cô xuống nhà

- Con gái yêu của mẹ dậy rồi à? Đến đây ngồi đi con

Mẹ cô triệu mền chỉ chỗ bên cạnh

- Con gái ngồi xuống dùng bữa đi

Ba cô cũng dịu dàng không kém. Cô thì nũng nịu khó chịu đi về phía họ. Nhìn về phía bàn ăn một tô phở đầy thịt trước mặt cô cau có

- Con không muốn ăn phở!

- Tú Chi ngoan, ăn đi con

Mẹ cô cảm ơn lên mức miếng thịt bò đưa lên miệng cô. Lập tức cô vung tay làm đổ tô phở

- Linh, mau đến dọn dẹp! Rồi xuống kêu nhà bếp làm món khác cho cô chủ

Lạ thật! Cô chủ làm đổ thức ăn vậy mà ông bà chủ chẳng la mắng cô, ngược lại còn xoay sang quát nạt nó.

Nó đi lấy cây lau nhà dọn dẹp xong xuống nhà bếp đem lên một đĩa bò lúc lắc. Lúc đó cô chủ mới chịu ăn, nó mới được xuống bếp ăn sáng. Buổi sáng của nó ngày nào cũng chỉ có bát mì tôm, nhiều lúc được các chú đầu bếp đầu ông bà chủ ít thịt bỏ vào mì cho nó ăn.

Ăn xong cô ra xe, còn nó phải chạy lên phòng soạn cặp cho cô rồi mới xuống

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vu Oan

Trường mà cả hai cùng học là một trường tiểu học dành cho cấp bậc giàu có. Trong trường đều là con cái của viên chức cấp cao. Cả hai được ông bà đỡ sắp xếp học cùng một lớp

Xe vừa đậu trước cổng Tú Chi đã thông thả đi vào lớp, còn nó chật vật với hai cái cặp linh khinh

- Tú Chi vào rồi à? Lại đây đi Khoa cho Chi thứ này

Một cậu bé nét mặt khôi ngô, nụ cười rạng rỡ đi lại kéo bàn tay cô vào chỗ của cậu. Cô cũng không phản kháng ngược lại còn cười toe toét

Cậu lấy ra trong cặp ra một hộp chocolate đẹp mắt đưa cho cô

- Hôm qua bác Khoa từ Mỹ trở về cho khoa hộp kẹo này, biết Chi rất thích ăn. Nên Khoa đem lên lớp cho Chi này!

Nhà cô thật sự những món này lúc nào cũng có nhiều, nhưng khi được cậu bạn tặng thì cô lại vui vẻ cầm lấy.

Nói đến dung nhan của cô, quả thật là rất đáng yêu. Trong lớp ai cũng mền mọt muốn chơi cùng cô. Nhưng từ nhỏ cô chơi thân với Khoa, cậu bé hàng xóm hơn

Lúc này nó mới vác cặp vào lớp

- Cặp của cô chủ đây!

- Linh này, tới đây cùng ăn kẹo đi

Cô và cậu đang ăn kẹo, thấy nó cậu cũng vui vẻ mời đến. Cậu chẳng những khỏi ngó mà còn lại tốt bụng với các bạn nữa, sau này chắc cậu sẽ thành mẫu người lý tưởng của các cô gái quá

Nó nghe thấy cậu mời nhưng không dám đến. Nó cũng là trẻ con, cũng thích ăn kẹo. Nhưng kẹo ở nhà chỉ dành cho cô chủ thôi, nhiều lúc nó thấy phát thèm mà chả dám xin.

Hôm nay được cậu mời kẹo, lại là chocolate nó rất muốn thử. Nhưng nhìn ánh mắt sắc bén của cô chủ nó lại không dám.

- Thôi! Linh không ăn đâu

- Nó không ăn được kẹo đâu Khoa. Răng nó bị sủng hết rồi nên mẹ mình không cho nó ăn kẹo

Cô xen vào nói. Cậu cũng gạt gù cái đầu rồi tiếp tục ăn kẹo cùng cô. Nó ngồi vào chỗ, lâu lâu lại lén nhìn sang hộp kẹo đang vui dần mà thèm

Giờ học bắt đầu, cô giáo đi vào lớp. Việc đầu tiên là kiểm tra bài tập của học sinh. Tất cả đều để bài tập lên bàn, cô giáo đi qua kiểm tra. Lại dừng ở bàn của nó và cô

- Sao bài tập của cả hai lại giống nhau vậy?

Nó tái mặt, cô thì cứ mở to tròn đôi mắt ngây thơ. Cô giáo lại nói

- Có phải hai em gian lận chép bài của nhau không?

- Không có đâu cô!- nó lí nhí

- Thưa cô, là em không tốt đưa bài cho bạn Linh chép. Vì em thấy bạn nắn nỉ cho nên mới cho bạn chép. Xin cô cứ trách phạt em

Cô đứng dậy, mắt ngấn nước. Cô giáo lắc đầu rồi nhẹ tay xoa đầu Tú Chi

- Em giúp bạn là tốt! Nhưng không phải cách này, lần sau không được thế nữa nhé?

Nó đứng đó cứng đờ ra. Sao cô chủ lại nói vậy chứ?

- Em còn nhỏ mà lại gian lận chuyện học hành rồi, cô phải phạt để em nhớ mới được.

Cô giáo lấy cây thước gỗ ra khều vào tay của nó. Nó khóc, không đau nhưng bị vu oan và không thể giải thích nó ảm ức lắm

*Giờ ra chơi:

Nó vẫn ngồi trong lớp, khóc đến sưng hai mắt. Dù có ai dỗ dành nó cũng không chịu nín, đã vậy các bạn cùng lớp còn trêu chọc nó

- Hà Linh học dốt như vậy hèn gì phải đi "cấp dê" bài của Chi- một con bé nói

- Thôi mình đừng chơi với Linh nữa, nó gian lận lắm

Nói xong bọn nhỏ chạy ra sân chơi. Nghe xong lời các bạn nói nó còn khóc to hơn. Rõ ràng nó không có làm mà, sao mọi người người lại không chơi với nó

Đang úp mặt xuống thì có một bàn tay vỗ vào lưng nó.

- Thôi nín đi, lần sau đừng như vậy nữa có được không?

Thì ra là cậu. Cậu thấy nó khóc đến sưng cả mắt nên mới đi dỗ nó.

Nó lắc đầu, lấy tay dụi mắt. Cái miệng bé xù xì lí nhí lên tiếng

- Không phải là mình đâu. Mà là...

- Khoa sao lại ở đây? Bây giờ có biết Chi đang tìm Khoa không?

Đang nói thì bị người ngắt lời, nó ngược mặt lên bắt gặp cặp mắt của cô thì lại cúi xuống

Cô liếc nó, hàm răng cắn chặt lại.

- Khoa thấy Linh khóc nên chỉ muốn dỗ bạn ấy

Cậu gãi đầu cười hi hi. Cô thì càng giận

- Nó gian lận thì có gì mà phải đổ. Mày oan lắm hay sao mà khóc?

Tú Chi hét vào mặt nó. Nó chỉ cúi mặt xuống, hai bàn tay bé nhỏ giữ chặt lấy nhau không dám nhúc nhích thán người. Cậu thì thấy cô giận quá nên chỉ biết vút giận

- Khoa không được chơi với nó nữa! Nếu không mình sẽ không chơi với Khoa

Cô bé đứng chống nạnh. Cậu thấy khó xử nhìn về phía nó.

- Chi à! Bạn ấy có gì đâu mà Chi không muốn chơi chung. Huống gì cả hai là cùng một nhà

- Nó là osin của Chi chứ không phải là người nhà. Không chơi với Khoa nữa

Cô giận dỗi bỏ đi ra ngoài.

- Được rồi Khoa không chơi với Linh nữa!

Cậu nắm tay cô lại. Cô nghe thấy liền cười tí mắt

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sang Nhà Khoa

- Được rồi! Hai đứa mình ra kia chơi đi

Cô kéo cậu đi ra ngoài. Khuôn mặt nó buồn rười rượi, mọi người đều ghét không chơi với nó.

Giờ ra về nó lặng lẽ sách cặp đi sau cô chủ. Cậu thì kể bên nói chuyện vui về với cô. Nhìn ra sau thấy nó xách có vẻ nặng

- Đưa đây Khoa cầm hộ Linh

Nó lắc đầu. Cô kéo tay cậu lại

- Khoa nói là nghĩ chơi với nó rồi mà? Chi giận Khoa

- Thôi, thôi Khoa chỉ muốn giúp Linh thôi mà

Cậu đứng đưa tay cô rồi lại đo ra công. Mỗi người lên một chiếc xe. Nó vào ngồi cùng cô, sắc mặt vui vẻ lúc này của cô giờ đã trở thành bức bối

- Mày từ đây không được nói chuyện với Khoa nữa. Tao mà thấy nhất định kêu ba mẹ phạt mày!

- Em không dám nữa đâu cô.

Nó xụ mặt xuống. Về đến nhà nó cất cặp xong chạy xuống phụ các dì thì cô chủ kêu lại

- Chút nữa mày đi theo tao qua nhà Khoa!

- Có chuyện gì phải đi qua đó vậy cô?

- Tao nói mày đi cùng thì mày phải đi!

Nó lại cúi mặt xuống, rồi lí nhí vâng lời. Cô đi về phòng. Còn nó lúi thủ đi quét dọn

Lúc sau cô mặc cái váy công chúa màu hồng xinh xắn. Nó nhìn mà không chớp mắt, quả là cô chủ sướng thật có nhiều đồ đẹp ơi là đẹp

Nó vui vẻ chạy lại chỗ cô

- Hôm nay cô chủ mặc cái đầm xinh quá!

Cái váy đẹp quá nó định sờ vào, thì bị cô chủ đẩy ra. Gương mặt Tú Chi nhú lại

- Tay mày dơ bẩn, đừng đụng vào đồ tao. Lăn sao mày dám đụng đến tao kêu ba mẹ đánh mày!

Cô giận dữ phui phui cái váy. Lúc đó bà chủ đi tới

- Con gái sang nhà Khoa chơi à?

Mẹ cô nựng rồi cuối xuống ôm cô. Tú Chi cũng hôn mẹ mình. Nó nhìn mà tủi thân, nó nhớ ba mẹ! Ông bà chủ nói là ba mẹ là người xấu, nên bị người ta bắt rồi. Nhưng nó không tin!

- Con mang theo con Linh qua đó nhé?

- Đi đến nhà bạn mang nó theo làm gì con?

- Chi muốn nó đi cơ

Cô làm nũng dụi vào lòng ngực mẹ

- Được rồi! Con gái mẹ muốn gì mẹ cũng chiều.

Mẹ cô đi lên phòng, Tú Chi đứng chống nạnh nhìn nó

- Đi qua nhà Khoa!

Cô đi ra cửa, nó theo sau. Nhà cậu cách đây vài căn biệt thự, cô hay mặc đồ đẹp qua nhà cậu chơi lắm. Nhưng đây là lần đầu tiên nó được cô cho phép đi chơi cùng.

Đứng trước cổng nhà cậu, nó cứ nhón lên tò mò. Không biết nhà cậu có đẹp bằng cô không? Không biết mọi người có hiền không?

Cô bắt nó bấm chuông, mà chuông tí trên cao nó không leo tới. Vậy là nó phải trèo lên cái cây với tới cái chuông, bấm được hai cái thì ngã cái ầm.

- Con ngu, ăn cho lắm vào bấm chuông cũng không bấm được.

Đồ nó bị dính cát, nó lấy tay phui phui. Trong nhà người giúp việc chạy ra mở cửa. Vừa ra thấy Tú Linh đã bị cô mắng

- Biết chờ lâu lắm không? Ngủ ở trống luôn rồi à!

- Cô Linh mời vào

Người giúp việc ở đây không thích cô lắm, bé tí mà không biết lễ phép. Nhưng chỉ với người giúp việc thôi nha, chứ trước mặt người nhà của cậu cô cực lễ phép luôn.

Cô và nó đi vào nhà cậu. Mẹ và bà nội của cậu đang ngồi trong phòng khách uống trà. Tú Chi thấy liền chạy lại tươi cười.

- Con chào bà nội con chào bác Mỹ con mới qua

Mẹ cậu cười hiền

- Chi qua chơi với Khoa đó hả con?

- Dạ.

Nó đứng khúm núm bên ngoài không dám vào. Bà nội cậu thấy nó thì giọng nói già nua hiền từ cất lên

- Con bé đó là ai mà đứng ở đó không vào vậy?

- Dạ đó là "em" con

Cô lên tiếng. Mẹ cậu nhìn từ trên xuống dưới nó

- Con nuôi đúng không? Lần đầu bác mới gặp, sao con bé tèm hem vậy?

- Tại ở nhà nó nghịch phá lắm bác, nó mới trèo cây ngã đấy

- Thôi hai đứa lên phòng Khoa chơi nhé!

Nó đi vào nhà cuối đầu một cái rồi cúi mặt đi theo cô chủ. Mẹ Tú Chi dặn rằng nếu người lớn có hỏi nó là ai thì phải bảo là em, cô hỏi tại sao thì mẹ nói "em" là người giúp việc. Nên ra ngoài cô hay giới thiệu nó là osin hoặc "em"

Tú Chi nhảy chân sáo tung tăng đi lên lầu, nơi đây hình như cô đã quen thuộc lắm rồi. Nó thì vừa đi vừa nhìn xung quanh, đúng là nhà cậu còn "sang chảnh" hơn nhà cô nhiều.

Đứng trước cửa phòng có dán poster rô-bốt, cô không ngần ngại đẩy cửa đi vào. Nó thấy vậy vội lên tiếng

- Cô phải gõ cửa trước khi vào chứ? Lỡ bạn Khoa không cho vào thì sao?

Cô xoay sang lườm nó rồi giơ cái tay lên dọa

- Tao đánh mày bây giờ, phòng của Khoa cũng là phòng của tao. Người Khoa không cho vào là mày chứ không phải tao!

Nó gật đầu xin lỗi lia lịa, cô đi vào trong nó định bước theo thì cô đóng cửa cái "ầm". Chắc cô không muốn cho nó vào, vậy dẫn nó theo làm gì?

Nó ngồi bẹp xuống đất hai tay ôm đầu gối. Chắc chút nữa cô sẽ mở cửa cho nó thôi. Chờ mãi mấy phút mà cô chẳng chịu mở, nhưng nó vẫn ngồi đó

Lúc đó bà nội cậu chống gậy đi lên, hình như phòng bà ở tầng này thì phải. Nó thấy bà già yếu còn chống gậy liền chạy lại dìu lấy bà

- Bà ơi để con giúp bà vào phòng.

Bà cười hiền rồi xoa đầu nó.

- Con ngoan quá, ai dạy con vậy?

Thân thể bé xiu của nó làm sao mà đỡ được bà, chẳng qua là bà thấy cảm kích hành động của nó thôi. Nó được khen thì vui lắm

- Cô Hồng bảo trẻ ngoan là phải biết giúp đỡ mọi người đấy bà ạ!

- Con ngoan lắm.

Cô mỗi lần qua đây chỉ tiếp xúc với mẹ cậu thôi. Còn bà nội thì hình như cô không lại gần, bởi cô sợ những người già nhăn nhoe.

Nó dìu bà vào phòng. Vào trong nó định chạy ra đợi cửa cô chủ, mà bà giữ nó lại. Vậy là hai bà cháu nói chuyện rồi rít. Bây giờ nó xem bà cậu như bà mình vậy

Chơi với bà được một lúc thì nghe có tiếng gọi "đặc thù"

- Linh mày đâu rồi?

Nó nghe liền vội chạy ra

- Cô chủ gọi em

Tú Chi nhìn nó rồi đập nó ngã xuống một phát. Hành động này hình như đã lọt vào mắt của bà nội, nhưng bà vẫn yên lặng xem tiếp hành động của đứa nhỏ này

- Mày đi lung tung đâu thế? Tính đi ăn cắp à?

Nó bị đập ngã xuống đau lắm, nhưng vội chống tay đứng lên trả lời

- Không có, em chỉ ở cùng bà đợi cô chơi xong thôi

Cô khoanh tay trước ngực nhip cái chân

- Tao dẫn mày qua đây để mày chơi à?

Cảm ơn các bạn đã thích bộ truyện này, au sẽ tạm ngưng hai truyện kia để viết truyện này :))) 1 tuan 1 chap nha không thể hơn

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tú Chi Giở Trò!

Hôm nay đặc biệt tâm trạng rất vui a~ cho nên au sẽ ra sớm chap. Chap này au tặng bạn @thuytranu cảm ơn bạn đã ủng hộ truyện mình.

- Chuyện gì vậy Chi

Khoa cầm chiếc xe điều khiển chạy ra ngoài. Nhìn thấy nó cậu hỏi

- Ủa Linh cũng qua sao không sang phòng chơi với mình và Chi?

Cô khoanh tay trước ngực hất mặt với Khoa

- Khoa về phòng trước đi, mình vào ngay!

Cậu ngoan ngoãn (t/g: có phải bé Khoa của au mê gái nên ngu không mấy nằng?) gật đầu chạy về phòng. Bà nội đứng ở đó lắc đầu

- Ôi thằng cháu của ta, sau này làm sao mà sống với vợ?

Cô kéo tay nó vào một căn phòng sang trọng, hình như là phòng của mẹ cậu. Bà nội cũng lên đi theo (t/g: thực ra bà chỉ 50 thôi nghen, nội trẻ lắm :) nhưng mới té lâu nên trật khớp :))))

- Cô kéo em vào đây làm gì vậy, đây là phòng người khác. Không được phép của người khác sao lại vào hả cô.

Nó đứng bên ngoài nhất quyết không vào trong. Cô chạy lại bàn trang điểm lục lọi gì đó, lúc sau cô đem lại xâu chuỗi ngọc trai chồng vào cổ nó.

- Cô làm gì thế?

- Mày mà tháo ra lập tức tao đẩy mày xuống cầu thang!

Cô chỉ vào mặt nó. Bà nội hết sức tức giận, con bé này sao có thể như thế! Nó thì khóc lóc đòi tháo vòng ra, vì cô giáo bảo sử dụng đồ của người khác mà không được phép là ăn cắp, nó không muốn ăn cắp.

Nó đòi tháo ra thì bị cô nắm đầu liên tục (t/g: bạo lực thiếu nhi nh?) Lúc sau cô buông nó ra vất nó đứng đây

- Mày đứng ở đây! Mày mà đi hay tháo vòng ra là tao đẩy lâu cho mày chết.

Nó sợ chết lắm, cô dọa như vậy nó chỉ biết khóc và gật đầu. Cô chạy đi đâu đó, nó ngồi bệt xuống đầu tóc bị cô nắm rối xù. Một lúc cô kéo bác Mỹ và cậu lên.

Mẹ cậu vừa thấy chuỗi ngọc trai trên cổ nó liền tức giận. Đó là xâu chuỗi đắt tiền và quý giá nhất của ba cậu tặng, vậy mà giờ lại nằm trên cổ nó

- Con bé này tại sao lại đeo dây chuỗi này của ta?

Vừa nãy cô chạy xuống nhà kéo cậu và mẹ cậu lên, cô nói là thấy nó vào phòng lấy thứ gì đó. Mẹ cậu liền chạy lên, dù gì nó cũng chỉ là con nuôi của cô bà không thấy tin tưởng. Nó chỉ biết khóc và lắc đầu, cô thì cười đắc ý nhưng sau lại giả vờ

- Hà Linh không ngờ lại làm vậy, con xin lỗi bác Mỹ nó là người ở nhà con mà con lại để nó lấy đồ của bác. Lỗi là của con, con xin lỗi.

Cậu cảm thấy thất vọng lắm, tại sao nó lại làm vậy. Giờ cậu cảm thấy ghét nó ghê ghớm lắm, lại càng thấy thương cô.

- Chi đừng nói vậy là Linh tự lấy, "nó" phải chịu trách nhiệm

Tú Chi trong lòng vui sướng, vậy là cậu cũng thật sự ghét nó rồi. Từ giờ nó sẽ không đến gần cậu được nữa và cậu chỉ chơi với mình cô thôi.

- Đúng đó con, con đừng thấy có lỗi. Đứa con nuôi này không biết điều lại gây tiếng xấu cho gia đình con. Bác nhất định phải nói ba mẹ con trừng phạt.

Nó chỉ biết khóc, nhìn cô chủ nó lại chẳng giám mở miệng lên tiếng minh oan. Bà nội đứng một bên đã thấy hết mọi chuyện nhưng bà không ra mặt

- Đứa con dâu hồ đồ này không biết xem xét sự tình lại đổ cho một đứa trẻ vô tội! Con bé Tú Chi này thật quá hiểm ác, mai sau trừ khi ta chết! Đừng hòng bước chân vào nhà họ Đặng.

Bà tự lẩm bẩm một mình rồi trở về phòng. Bên ngoài vẫn là không khí căng thẳng. Cậu từ trước đến nay ghét nhất trên đời là ăn cắp, xin bất cứ gì cậu cũng đều cho. Nhưng nhất định không thể ăn cắp!

Cậu nhìn nó khinh bỉ, nó càng cảm thấy oan ức. Bây giờ thì cậu chỉ xem sự oan ức của nó là giả tạo. Mẹ cậu sai người gọi ông bà Đỗ sang, nó vừa nghe thấy đã run người.

Đợt này ông bà chủ sang thì chuyện sẽ lớn, nó sẽ bị ăn đòn. Bà chủ tuy mềm yếu nhưng ra tay với nó rất mạnh, một lần làm bể cái đĩa sứ bà đã dùng roi

đánh nó ứa máu.

Không biết điều này nó còn như thế nào.

Ông bà Đỗ nghe người báo Hà Linh gây chuyện bên nhà họ Đặng thì rất tức giận. Lập tức lái xe qua nhà họ. Mẹ cô xưa nay không ưa nổi nó, vậy mà bây giờ lại sang nhà người ta gây chuyện bà chỉ muốn giết quách cái của nợ này.

Năm xưa khi không phải họ Phương nợ tiền thì ông bà Đỗ đâu phải đem của nợ này về. Không ngờ đem về chuột nợ nó lại dắt tội với nhà "thông gia" tương lai.

Khi đi lên đến trên lầu thấy cảnh tình Tú Chi đang khóc sụt mướt bên cạnh cậu, nó thì ngồi bệt xuống một góc khóc to, trên cổ còn là sáu chuỗi chân trâu quý giá.

Bà Kim(mẹ Tú Chi) vội chạy vào ôm con gái, lại liếc mắt căm ghét nhìn nó. Ông Lâm(ba Tú Chi) nhìn nó loé lên tia giận dữ, rồi áy náy nhìn bà Mỹ

- Tú Chi sao con lại khóc, ai đã làm cho công chúa mẹ khóc?

Bà Kim vỗ về lấy đứa con gái nước mắt nước mũi tèm lem. Cô sụt sịt lên tiếng

- Là con không tốt, con không nên dẫn con Linh sang đây. Nó ăn cắp đều là lỗi do con.

Ông Lâm nói

- Con bé ngốc này nó ăn cắp là do bản tính không trong sạch của nó. Sao lại nói là lỗi của con? Con gái va không được nghĩ như vậy!

Cậu đứng đó nắm lấy bàn tay cô

- Để con đưa Chi vào phòng nhé bác?

Bà Kim gật đầu, khi hai cái bóng nhỏ đi khuất nơi này còn ba người lớn và một đứa trẻ. Ông Lâm quả thật rất mất mặt, tại sao lại nhận nó làm con nuôi để nó gây hoạ cơ chứ

- Xin lỗi chị Mỹ, là do nhà tôi giáo huấn con bé không nghiêm để nó làm ra chuyện này. Nhất định trở về tôi sẽ giáo dục lại đứa trẻ hư hỏng này

Bà Mỹ cũng không truy tố gì chuyện này, dù sao hai gia đình cũng là đối tác làm ăn với nhau. Đứa con trai duy nhất của bà Mỹ lại có tình cảm với con gái nhà đó, nên bà Mỹ không muốn to chuyện

- Chuyện cũng chưa đến mức, may là con bé Tú Chi nó phát hiện. Anh chị cứ dạy lại nó.

Nó ngồi đó thu mình lại không dám nhút nhích, thật ra cô chủ đã làm gì với nó mà ông bà chủ nhìn nó ghê gớm như vậy. Nó muốn nói lắm, nhưng nói lại chẳng ai tin. Cô chủ lần này quả thật quá đáng!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chuyển Biến

Chào các bạn! Từ giờ cứ gọi au là Vơ. Sẵn đây Vơ muốn đề cập một vấn đề, là như thế này: truyện nhận được nhiều cmt khen và hỏi. Vơ rất là vui luôn đó nha! Và tất nhiên những cmt đó Vơ rep không thiếu. Nhưng mà một điều đáng buồn, view thì 50 mấy mà vote thì lèo tèo theo-mi-goai? Động lực giúp Vơ bò lên là vote và cmt, mong mấy bạn hiểu cho nỗi lòng của một con tác giả như Vơ đêm khuya gõ truyện cống hiến mà bấm một cái vote để tiếp "sức mạnh". Thôi Vơ nói vậy thôi, mong mấy bạn để ý

Sau khi bị lôi đầu về nhà, bà chủ đã ra tay với nó. Bà dùng thắt lưng đánh vào người nó. Nó khóc to và nói là không phải do nó làm, bà chủ càng đánh mạnh hơn.

Mỗi đòn giáng xuống như muốn nức thịt, cực kì đau đớn. Tú Chi thoả mãn lắm nó vừa bị ba mẹ cho ăn đòn, còn bị cậu ghét bỏ. Cô cảm thấy thật thoải mái.

Bị đánh xong trên người nó toàn vết bầm tím đi Hồng xót, đưa nó về phòng thoa thuốc. Di Hồng đã 37 nhưng không có chồng con, nên đi rất yêu thương xem nó như con ruột

- Di Hồng chuyện lần này không phải do con làm.

Nó nói giọng nhỏ xiu. Di Hồng không cảm được nước mắt, di biết gan nó to cỡ nào cũng không dám động vào đồ người khác. Vậy mà bị bà chủ đổ oan, xuống tay độc ác với nó

- Di biết, bé Linh rất ngoan sẽ không làm chuyện đó. Có lẽ là bà chủ hiểu lầm con, bé Lin đừng giận có biết không?

- Con không giận ai cả, con thương ông bà chủ lắm. Họ đã nuôi con, con xem ông bà chủ như ba mẹ con không dám trái lời. Chỉ là...

Mắt nó buồn rười rượi. Di Hồng thoa thuốc cho nó mà nó vẫn không than đau. Mắt chỉ nhìn về phía nào đó mà đau buồn, một con bé 8 tuổi như nó quá thật không có

- Chỉ là bây giờ mọi người đều thêm ghét con, bạn Khoa cũng ghét, mẹ bạn ấy cũng ghét. Con không muốn đâu đi

Nó bật khóc, di Hồng ôm lấy nó vỗ về. Khóc một nó cũng từ từ chìm vào giấc ngủ

Kể từ hôm đó vào trong lớp, không biết tin đồn từ đâu được lan ra. Hà Linh bị cả trường biết đến là một kẻ ăn cắp, các bạn có hỏi cậu. Cậu cũng không lên tiếng phủ nhận.

Giờ thì ai cũng dè chừng không chơi với nó. Phụ huynh có người lên ý kiến chuyển trường nó, họ không muốn con mình tiếp xúc với đứa như vậy. Nhà trường đã nắn nỉ rất nhiều họ mới bỏ ý kiến.

- Khoa chiều nay cùng Chi và con Linh đi chơi công viên nhé?

Cô lên tiếng. Gương mặt cậu có vẻ câu có, dạo này cậu không còn như trước kia quan tâm ai nữa. Hoàn toàn thay đổi, cậu ít nói và khó gần hơn

- Minh với Chi đi thôi! Khoa không muốn đi với kẻ cắp

Cậu cố tình nói to hai chữ cuối. Nó nghe thấy nhưng không nói gì chỉ cậm cụi viết bài, từ ngày xảy ra hiểu lầm nó đã học cách nhẫn và không rơi nước mắt nữa.

Di Hồng nói rơi nước mắt là lấy lòng thương hại của người khác. Là bé ngoan lại không làm gì sai thì không được lấy nước mắt cầu xin lòng thương hại.

•••Cứ như vậy nhiều năm trôi qua

Năm nay nó đã lên lớp tám, những năm qua nó đã sống dưới sự xem thường của người khác. Nhưng nó vẫn kiên cường, chuyện năm đó dần cũng đi vào quá khứ. Việc cậu ghét nó vẫn không thay đổi

Mà lạ thay từ ngày việc đó xảy ra cho đến nay, bà nội cậu hay nhắc cô đem nó sang chơi cùng. Bà Mỹ mới đầu lại không đồng ý. Nhưng căn nhà này vốn thuộc quyền sở hữu của bà nội, bà lại là người ra lệnh nên bà Mỹ đành chịu.

Vậy là từ đó nó sang phòng bà chơi. Nó cũng gọi bà là bà nội, cậu nghe thấy thì tức lắm nhưng lại không làm gì được. Bà yêu thương nó vô cùng, thứ gì đẹp bà cũng cho nó.

Tú Chi ghen ghét nó, cô nghĩ bà của cậu thì là bà của cô. Nó không được quyền tới gần, nên cô nhiều lần nghĩ kế ly gián nhưng bất thành. Bà có vẻ rất ghét cô

- Linh tao yêu cầu mày tránh xa bà nội Khoa ra!

- Nhưng thưa cô là bà nội muốn em sang chơi mà?

"Chát" cô đánh vào má nó. Bao năm nay tính khí cô vẫn không thay đổi cô còn hơn ngày bé. Nó ôm lấy cái má nóng hổi của mình

- Léo lự! Tao kêu mày làm gì là mày phải làm. Kể cả chết! Mày cũng phải nghe tao.

Càng lớn cô càng ngang tàng hơn ngày bé. Bây giờ cô lớn trong cô cũng không mấy xinh đẹp, nếu không muốn nói ra là cô quá xấu! Ngày bé cô đáng yêu cỉnh xấn bao nhiêu, bây giờ thì ngược lại. Nhưng vì là thanh mai trúc mã của hot boy Đặng Hoàng Khoa và con gái thừa hưởng gia sản của tập đoàn họ Đỗ, nên mọi người phải dè chừng sắc mặt.

Ngược lại nó càng lớn lại càng xinh, một tuyệt sắc giai nhân nét đẹp thuần khiết. Tâm hồn nó thánh thiện nhưng luôn bị cô du khổng thành kẻ cắp. Vì nó đẹp hơn cô cho nên, lúc nào đi học cô cũng thoa bột than làm cho mặt nó đen

Bột than càng ngày làm cho da nó càng nứt nẻ, bà nội thấy tội nên cho nó hủ kem về thoa ẩm

Ở một nơi nào đó

- Thừa phụ nhân đây là tất cả những gì điều tra được của nhà Đỗ và quan hệ với cô bé Hà Linh kia!

Người phụ nữ sang trọng, khoát lên mình một vẻ đẹp kiêu sa và mê mị làm cho người ta rung động. Bà cảm xấp hồ sơ có vài tấm ảnh Tú Chi bạt đãi Hà Linh kia.

Đôi mắt sắc nhọn lan ra hàn khí. Lập tức ánh trên tay bị nhàu đi. Tên vệ sĩ cuối thấp người đợi lệnh. Tiếng nói mê lực vang lên, giọng nói đầy quyền lực.

- Lập tức thu mua hết cổ phần tập đoàn nhà họ Đỗ!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Mẹ.

Vợ lại bị xiêu lòng bởi những cmt hỏi thúc của mấy nàng cho nên lại chui đầu lên đây đang tiếp cho mấy nàng nè! Thấy có thương Vợ chưa các bạn đọc truyện vv~ và nhớ bấm vote cho Vợ nha nha!

...

Mấy hôm nữa trường nó có tổ chức cuộc thi "học sinh thanh lịch". Ai nấy đều háo hức trông chờ. Lớp nó năm nay lại cử cậu đi thi.

- Khoa năm nay lại đi thi nhé?

Cô nhìn cậu cười hiền. Không hiểu sao cậu lại rung động trước nụ cười thơ ngây này (t/g chắc thơ ngây -.-).

- Ủm, Chi cũng thi nhé?

Cô vui mừng đang định lên tiếng thì nữ lớp trưởng nổi tiếng hoa khôi năm ngoái lên giọng

- Bạn Chi mà đi thi thì chỉ có nước là hoa hời chứ khôi nổi gì!

Cô giận tía tay. Lớp trưởng Minh Thương này cũng rất xinh đẹp, lại thích cậu. Nhưng cậu một cái cũng không thêm liếc. Trong mắt cậu chỉ tồn tại mỗi mình cô, người thứ hai là bà nội, thứ ba là mẹ không có chỗ cho người thứ tư.

- Minh Thương nói như vậy không thấy quá đáng sao? Lần sau còn nói Tú Chi như vậy đừng trách tôi ra tay với bạn!

Trong trường ai cũng phải kiên dè Đặng Hoàng Khoa này, vì phía sau lưng cậu còn một băng nhóm chống lưng. Cô vì điều này mà lúc nào cũng hồng hách lên mặt.

- Đồ cô nhờ em mua đây!

Nó từ căn-tin mang thức ăn lên đặt trước bàn cô. Cô giật lấy hộp com rồi đưa cậu

- Khoa ăn đi!

Cậu đưa tay đẩy hộp com về phía cô với cái vẻ mặt khó coi.

- Khoa không ăn đồ của con Linh mua!

- Nhưng đây là tiền của Chi!

- Nhưng hộp com là tay nó cầm, Khoa không ăn.

Nó cảm thấy tủi thân, cậu cứ như vậy với nó suốt năm năm nay. Nhưng nó quen rồi, nhiều lúc cậu còn hơn bây giờ với nó.

Thấy cậu không ăn cô ném hai hộp com xuống đất làm com vung vãi khắp nơi.

- Tao với Khoa không ăn mày dọn đi!

Cả lớp đã quen với việc này, cho nên cũng chẳng mấy ai quan tâm. Nó lấy chổi quét từng hạt com lại. Cậu lạnh lùng chẳng thèm liếc một cái. Cô thì lấy chân chày ra cho com dính vào sàn, nó phải lấy tay làm sạch

Những hành động đó đã lọt vào mắt người phụ nữ mang kính râm đắt tiền. Bà đứng một bên cửa sổ nhìn nó cùng cô. Đôi môi đỏ chót được thoa kỹ càng khẽ bặm lại

- Hà Linh chờ mẹ một thời gian nữa, mẹ nhất định sẽ rước con về.

Bên cạnh tên vệ sĩ hồi thúc

- Đi thôi phu nhân, chuyến bay sắp trễ rồi.

Bà thu hồi ánh mắt lại trạng thái lãnh băng ban đầu. Cả hai bước ra khỏi trường học. Nó bỗng quay lại phía cửa sổ nhìn, nó cảm thấy mình vừa được thấy điều gì quen thuộc.

Sau khi lên máy bay bà lấy ra một tấm ảnh đứa con gái sáu tuổi, ôm con gấu bông cười ngây thơ. Bà khẽ chạm vào khuôn mặt hạnh phúc đó.

Tấm ảnh đó chính là Hà Linh năm lên sáu tuổi. Người phụ nữ này đây chính là mẹ nó Hà Trúc Liên. Năm xưa ba nó ông Phương Khiêm bị ông Đỗ Lâm lừa gạt, công ty bị phá sản. Phương Khiêm phải nhảy lầu tự sát, con gái bị bắt về làm osin. Bà Trúc Liên cũng phải cao chạy xa bay

May mắn thay bảy năm trước Trúc Liên trở về bên Nga, đã được sự giúp đỡ của ba mẹ ruột. Ông bà đầu tư hết cả gia tài cho cô, một lần nữa Trúc Liên đặt chân vào giới chính trị

Bốn ba bao nhiêu năm tưởng chừng sụp đổ một lần nữa, không ngờ bà gặp được một người đàn ông là Sveten. Ông đã giúp Trúc Liên vực dậy dưới bờ vực phá sản, từ đó tập đoàn SL được thành lập và trở thành tập đoàn lớn mạnh

Bà lên vị trí chủ tịch, Steven là một cổ đông lớn. Sau đó hai người họ nảy sinh tình cảm và dẫn đến hôn nhân, bà cảm thấy có lỗi với người chồng quá cố. Nhưng bà đã nợ Steven quá nhiều, ông lại là một người đàn ông tốt.

Cười nhau xong Steven bảo bà hãy tìm lại con gái, Trúc Liên đã chuẩn bị sẵn một kế hoạch để lật đổ nhà họ Đỗ. Trả thù cho ông Phương Khiêm và đứa con gái Phương Hà Linh.

Hôm nay hai nó và cô về nhà, không khí trong nhà có chút biến động. Ông chủ khuôn mặt thật khó coi, bà chủ thì quát la cá lên. Cô vừa bước vào đã hỏi

- Có chuyện gì vậy ba mẹ?

Bà Kim để tay lên trán, tay kia ra hiệu cho cô đi về phòng. Ông chủ phiền não bỏ về phòng. Với tính cách của nó từ lâu đã trở về phòng, nó không cần quan tâm chuyện của nhà chủ.

Cô thì lại khác, mọi chuyện đều khiến cô tò mò. Cô theo bước ba mình lên phòng, cửa phòng ba cô vừa đóng cô áp sát tai vào cửa. Bên trong ông Đỗ đang gọi điện

- Đã nắm hết được thông tin của những cổ đông đã bán cổ phần công ty chưa?

- Chủ tịch, những người đó đã biến mất hết cả. Theo điều tra số cổ phần đó được bán cho cùng một người!

- Ai?

- Là ông Steven của tập đoàn SL đang làm mưa làm gió thị trường hiện nay.

Ông Đỗ mi tâm nhíu lại. Ông nghĩ một người như ông Steven sao lại mua cổ phần công ty nhỏ như vậy. Chẳng lẽ ông ấy muốn thôn tóm Đỗ thị, nhưng ông Đỗ làm gì đắc tội với Steven. Hàng ngàn câu hỏi được đặt ra.

Cô bên ngoài đã nghe được cuộc điện thoại, nhưng một đứa tiểu thư như cô làm gì biết chính trị. Nghe xong cô cũng bỏ đi chẳng biết chuyện gì xảy ra.

...

- Phu nhân, đã mua hết cổ phần của mấy tên cổ đông với danh nghĩa là chủ tịch Steven rồi. Tiếp theo là gì xin phu nhân chỉ thị.

Bà Liên ngồi trong phòng làm việc trên tay cầm một sấp hồ sơ, bà đưa cho thư ký của mình

- Đầu tư số ngân phiếu này vào Đỗ thị.

Thư ký Quỳnh cầm hồ sơ lật ra xem. Cô hết sức ngạc nhiên

- Phu nhân, không phải bà muốn phá hủy Đỗ thị sao? Sao bà lại đầu tư số tiền lớn như vậy?

Bà Liên ngã ghế ra sao khuôn miệng nâng lên ý cười mỉa mai

- Trước lúc phá hủy tôi muốn cho Đỗ Lâm hưởng cảm giác thăng hoa nhất, sau đó sẽ cho ông ta tụt dốc thê thảm một cách nhanh chóng

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Love Is...

Ngày diễn ra cuộc thi học sinh thanh lịch. Lớp nó cử cậu và cô đi thi, mặc dù cô rất "xấu" nhưng cả lớp thì rất nghe lời cậu cho nên cả hai đi thi cùng.

Hôm nay khuôn trường treo cờ đầy màu sắc, ghế đỏ sắp thẳng tắp trong hội trường. Học sinh mặc đủ mọi kiểu quần áo đắt tiền. Nữ sinh tô son đánh phấn cười tươi như hoa, nam sinh tây âu sang trọng.

Nó cũng được đến, nó chỉ mặc quần jean vào thun đơn giản. Mặt cũng không son phấn, nhưng hôm nay cô chủ đi sớm nên quên không bắt nó bôi nhọ. Nên hôm nay trong nó thật xinh và đẹp hơn ngày thường.

Trên sân khấu, cô MC đã bắt đầu giới thiệu tiết mục mở màn. Nó chọn cho mình một chỗ ngồi, lớp nó chả ai chơi với nó cả cho nên nó chỉ ngồi thui thui một mình

- Xin lỗi, bạn là ai vậy? Hình như mình chưa từng thấy bạn.

Một cậu con trai ngồi kế bên hỏi nó, đó là cậu bạn cùng lớp với nó Hoài Nhân. Đến cả bạn cùng lớp hôm nay cũng không nhận ra nó

- Mình là Hà Linh đây mà.

Nó tròn to hai mắt. Cậu bạn bật cười nhìn nó

- Hà Linh sao lại trắng như thế? Bạn đẹp thế này sao lại là Hà Linh

- Mình...

- Hà Linh ra đây tao bảo cái này.

Đang định mở miệng thì cô chủ gọi ra. Sao hôm nay cô chủ mặc đồ xinh quá, nguyên cái đầm trắng hai dây xinh xắn khoe vai trần. Trong cô xấu mặt nhưng rất đẹp tướng.

- Cô chủ gọi em

Cô nhìn từ đầu đến dưới chân của nó. Rồi lên tiếng

- Không bôi đen mặt à?

Tướng hôm nay cô quên, nhưng lên trường cô lại nhắc. Nó định lên tiếng thì có ai đó chặn họng

- Tú Chi đến lượt tụi mình rồi

Cậu từ xa nói vọng lên. Trong cậu hôm nay cực hảo soái, thân vận tây âu trắng phẳng phiu. Tóc được chải xù, cứ y như là hoàng tử ý. Cậu đẹp trai quá làm tim ai đó chột liu xiú (t/g: là bé Linh nhà má đó :"))

Cô ừ một tiếng rồi chen qua đám đông chạy vào xuống. Không ngờ chân váy dài làm cô vấp chân té xuống mấy bậc thang...và nằm bất động. Nó vội sợ hãi chạy lại, cậu gương mặt lo lắng cũng đi lại kiểm tra

- Cô ơi, cô bị sao vậy nè!

- Chi tỉnh dậy đi Chi.

Cậu nâng khuôn mặt cô dậy, là máu! Máu chảy từ khuôn miệng thoa son hồng của cô. Ý chết cô bị rụng mất răng cửa rồi.

- Khoa để mình đưa cô đi lên phòng y tế.

- không cần!

Cô tỉnh dậy, hình như vẫn chưa biết mình bị gì thì phải.

- Lên sân khấu biểu diễn thôi Khoa.

- Nhưng cô...

Đám đông bu tùm tùm lại, kẻ cười vỡ bụng người nhạo báng. Cô bạn lớp B4 kẻ bên tốt bụng đưa gương cho cô soi

- Nè Chi xem lại nhan sắc trước khi lên sân khấu đi.

Cô cảm kín lên và "Áhhh". Bất tỉnh tập hai. Giáo viên nghe tiếng hét "kính dị" của học sinh thì chạy lên kiểm tra, thấy cậu đang ôm cô mồm đầy máu

- Khoa đưa đây cô dìu Chi lên phòng y tế. Minh thương đâu? Ra cô bảo.

Cậu đưa cô cho cô giáo dìu. Minh Thương nghe tiếng cô gọi thì chạy ra

- Em giúp cô chọn một bạn nữ hát cùng Khoa nhé?

Minh Thương sáng mắt, đây là cơ hội tiếp cận cậu trên sân khấu. Nhưng ý nghĩ đã bị cô giáo dập tắt

- Chọn xong em lên phòng giáo viên gặp cô để chuẩn bị thuyết trình.

Minh Thương lập tức xụ mặt. Cô giáo dìu Tú Chi đến phòng y tế. Ở đây Khoa không có tâm trạng để hát, nhưng lại bị cô giáo ép nên đành.

Lớp trưởng tập hợp các bạn nữ lại để chọn. Nó không lại, nhưng bị cậu bạn ngồi kế lúc nãy kéo vào

- Không phải Hà Linh cũng là nữ sinh B3 sao? Vậy thì cũng phải vào chứ

Nó miễn cưỡng đi vào. Minh Thương đi ngang qua các bạn lại chột dừng lại nó xăm xoi. Rồi lớp trưởng cũng lên câu cảm thán

- Bạn nữ này là ai mà xinh quá! Dù lớp mình hay lớp nào bạn cũng lên thi nhé?

Nó chưa kịp mở miệng đã bị Minh Thương kéo tay đi. Cậu đã vào phòng chuẩn bị lên sân khấu. Minh Thương đẩy nó vào "roẹt roẹt" với tay nghề "phù thủy" của lớp trưởng, nó từ lợ lem đã trở thành công chúa.

- Xem kia! bạn xinh quá. Kịch bản và lời bài hát đây bạn đọc một chút. Lát nữa lên sân khấu hãy biểu diễn thật tốt. 5ting!!!

Minh Thương đi ra ngoài, nó ngồi lại đọc kịch bản. Cũng thuộc dạng ngành tiếp thu cho nên 10' nó đã thuộc. Giờ chỉ còn run khi lên sân khấu thôi.

Trường nó thuộc hàng danh giá, có hoạt động nào lập tức truyền thông đến quay trực tiếp. Là hôm nay nó được lên tivi đấy, nó phải thể hiện cho tốt

- Sau đây xin mời lớp chuyên B3 với tiết mục mình!

Tiếng cô MC phát lên, nó vội vàng chạy ra thì đâm sầm vào cậu.

- Xin lỗi, tôi xin lỗi.

Cậu nhìn bộ đồ nó mặc y như bộ đồ của cô, chẳng lẽ cậu diễn cùng nó?

- Lát nữa cũng lên sân khấu à?

Nó gật đầu. Tiếng cô MC càng hối thúc nên cậu cũng thôi mặc kệ cho qua. Cả hai cùng nhau lên sân khấu.

Cô đã tỉnh, bên cạnh là ông bà Đỗ đang lo lắng. Nhìn lên chiếc tivi cạnh phòng bệnh có phát trực tiếp chương trình ở trường cô. Mặt cô tối sầm khi biết nó và cậu đứng cùng sân khấu.

Bên dưới tiếng vỗ tay rền vang, mọi người đều thấy hâm mộ với nhan sắc của cả hai. Cậu chậm chậm lướt tay lên những phím dương cầm, nó đứng kế bên bắt đầu cất giọng. Một giọng ca đầy nhựa sống và thuần khiết.

Hà Linh: "Love is feeling geudaereul cheoeum bon sungan Love is feeling

sigani meomchun deut geudaewa hamkke saranghago wonhaetjyo"

Hoàng Khoa: "Love is my pain sarangeul deohalsurok Love is my pain

sesangi jiltuhae geudaeran saram-eul apeuge haeyo"

Hoàng Khoa & Hà Linh: "naega sumeul swige haneun saram simjang gipi saegin saram hanainnida

naui nunmul soge saneun saram gaseumsoge sumgin saram hanainnida

geudae hanainnida

geudael saranghamnida

naega itji motal sarangiyeo haengbokhaetdeon sarangiyeo

Love is love is love is love is feeling"

Hà Linh: "Love is my heart meomchul su eonneun sarang Love is my heart

jidokhan seulpumdo uriui sarangeul mageul su eobtjyo"

Hoàng Khoa & Hà Linh: "naega sumeul swige haneun saram simjang gipi saegin saram hanainnida

naui nunmul soge saneun saram gaseumsoge sumgin saram hanainnida"

Hoàng Khoa: "naui sojunghan saram sarangeul allyeojun saram geudaeinnida.

o~ naui meori soge bakhin saram gieok soge saneun saram geudaemnida"

Hoàng Khoa & Hà Linh: "geudae hanainnida

geudael saranghamnida

naega itji motal sarangiyeo haengbokhaetdeon sarangiyeo

Love is love is love is love is feeling

Love is feeling"[Love is...-Park Yang Hyeon, Park Hyeon Gyu]

Kết thúc bài hát cả khán phòng chìm đắm trong bản tình ca ngọt ngào. Tiếng vỗ tay giòn giã, cả hai cuối đầu chào. Điểm của B3 lần lượt là: 9,5 10 9

Vậy là cả hai được lọt vào vòng chung kết. Máy quay hướng về cả hai. Cô ngồi trước tivi cực tức giận, lẽ ra người cùng cậu là cô chứ không phải nó. Lần này về nhất định nó sẽ bị cô trừng phạt.

Ngồi trước màn ảnh còn có bà Liên, bà mỉm cười nhìn đứa con gái. Quả là con bé có tài lẽ ca hát, càng lớn lại xinh đẹp. Ông Steven đi đến ngồi cạnh bà

- Em xem con gái chúng ta vừa xinh đẹp vừa tài năng. Sau này khi rước con về nhất định phải tạo điều kiện cho con bé.

Bà rất cảm động, ông Steven chẳng những yêu bà mà còn bao dung với đứa con không cùng dòng máu. Bà ôm ông Steven đôi mắt ngấn lệ

- Cảm ơn anh đã chấp nhận con bé.

- Anh nhất định sẽ tốt với cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tai Nạn

Bạn muốn có ngay chap mới? Hãy nhấn vote và Vợ sẽ nghe lời thỉnh cầu của bạn :))) Hóng cmt chờ vote

Về đến nhà nó đã thấy cô ngồi ở sofa đợi sẵn, răng cửa cũng đã được trồng lại. Hôm nay ông bà chủ lại rất vui, nghe đâu là công ty vừa được đầu tư một số tiền lớn

- Em mới về.

Nó chào cô rồi chạy lên phòng

- Đứng lại Hà Linh.

Nó ngừng lại xoay mặt về phía cô. Cô đứng dậy tay cầm con dao, nó sợ lùi về phía sau. Nhà không có người, người làm thì ở phía sau trên nhà chỉ còn hai đứa

Lập tức cô cầm tay nó lại và roẹt, cô chà sát con dao vào da thịt nó. Một đường dài từ bả vai đến cổ tay, nó kinh hãi nhìn máu thấm ướt qua tay áo sơ mi.

Chưa hết cô còn lấy nước muối pha loãng đổ lên vết thương hở của nó. Cực kì rát, nó ôm lấy cánh tay rất đến mất cảm giác của mình

- Cô đang làm gì vậy?

- Mày nhìn mà không biết à? Tao đã nói mày không được gần Khoa kia mà, sao lại đứng chung với nhau! Vết cắt này là tao cảnh cáo, còn lần nữa...

Cô kẻ con dao vào cổ nó, nói giọng tanh máu

- Là ở đây!

Cô bỏ về phòng, nó ngồi bệt xuống và bắt đầu khóc. Di Cúc đi chợ về thấy tay nó chảy máu liền bỏ giỏ xuống

- Chị Hồng ơi ra xem con Linh nó bị gì nè!

Nó khóc sau đó mất nhiều máu và đau quá nên ngất đi. Di Hồng từ sau nhà đi ra, thấy nó ngất lịm thì vội bế vào phòng

...

Sau một lúc nó tỉnh dậy thấy mình đã về phòng từ lúc nào, di Cúc bưng tô cháo và thuốc vào cho nó.

- Con tỉnh rồi à? Ăn rồi uống thuốc đi con.

Nó gật đầu. Di Cúc cảm thấy thắc mắc về vết thương băng trên tay nó nên hỏi.

- Con bị gì mà vết thương cắt vào cánh tay sâu vậy?

- Con...bị ngã.

Tại sao nó phải nói dối? Vì nếu nói thật thì có ai tin chẳng. Mà nói với dì lại làm dì thêm lo, thôi thì nó cứ im lặng

....

Hôm nay cậu sang nhà thăm cô, vừa đến đã vào thẳng phòng. Cô chủ sai nó bưng vài món ngọt lên mời khách, tay trái nó băng kín mích nên bưng khay bằng một phải.

Đứng trước cửa không có tay mở nên nó đành lên tiếng gọi cửa

- Cô chủ em đã đem bánh lên

Cậu ra mở cửa cho nó, vừa mới bước vào xui thay nó vấp phải thanh cửa. Một tay cầm không vững lập tức đổ lên người cô chủ đang ngồi. Cậu đẩy nó ra một bên.

- Bụng mà cùng không vững, lại đổ lên người Tú Chi. Muốn hại người ta à?

Không ngờ trong khay lại có bình trà nóng. Cô chủ bắt đầu hét lên vì nóng, một mảng trên mặt đã bắt đầu đỏ ửng lên. Cậu nhìn thấy liền hoảng hốt gọi người.

- Gọi ông bà Đỗ về ngay Tú Chi có chuyện rồi!!

Nó ngáy người ra nhìn cô chủ ôm mặt đang thét thảm thiết, cậu thì đang ôm chặt lấy cô. Người làm nhà họ Đỗ chạy ngược chạy xuôi gọi cấp cứu, đợt này nó xảy ra chuyện lớn rồi.

....

Đứng trước cửa phòng cấp cứu cậu đi qua đi lại, nó cũng rung rung nước mắt ngồi đó. Lúc xe bệnh viện đến chỉ có nó và cậu lên xe, mấy dì thì đi lo đồ

đặc đem vào bệnh viện cho cô.

Cậu lo lắng nhìn vào phòng cấp cứu, đi ngang qua nó thì cậu ngừng lại. Tay cậu vo nắm đấm nhìn nó đầy căm ghét, nó thì cứ khóc không biết cô có bị gì không?

- Khóc cái gì? Làm người ta ra nông nổi này vui chưa?

Cậu hét vào mặt nó. Nó khóc to lên miệng lí nhí nói

- Mình không có cố ý mà. Là do mình vấp phải thềm nên mới té.

"Chát" cậu không chịu đựng nữa mà tát nó một cái thật mạnh. Nó ôm lấy má, mắt mờ to nhìn cậu. Hôm nay cậu khác quá, còn ra tay đánh nó nữa nhìn cậu thật là hung dữ.

- "Tao" không muốn nghe "mày" nói nữa! Chuyện gì làm thì mày cũng đã thành. Tú Chi mà có chuyện nhất định tao không tha cho mày! (T/g: Hung dữ quá a~ có ai tán thành couple Chi-Khoa cho con Linh nó lấy chồng khác hơn?)

Rồi! Bây giờ cậu cứ y hệt như cô chủ của nó, cậu còn kêu nó là "mày" sao nó đau quá! Nhìn thấy cậu lo lắng cho cô nó cảm thấy ghen tị, cậu vì cô mà mắng, mà đánh nó, nó cảm thấy đau lòng.

Tuy cô cậu chưa chính thức yêu nhau, nhưng tình cảm cũng dường như công khai. Lúc mười tuổi nó vô tình nghe cô và cậu hứa mai này sẽ lấy nhau thành vợ chồng nữa. Vậy là cậu yêu cô thật rồi.

Thực sự thì nó đã mến cậu từ bé, từ cái hồi mà cậu vỗ nó nín vì bị vu oan. Chỉ có mình cậu là tin nó. Nhưng hình như thích cậu thì cậu càng xa nó, giờ thì cậu ghét nó lắm rồi.

mẹ Tú Chi lo lắng chạy vào, ngày hôm nay cô đã xảy ra nhiều chuyện quá rồi.

- Khoa, con Chi nó bị gì vậy con.

Bà Kim nắm lấy bả vai của cậu lắc mạnh. Cậu nắm lấy bàn tay đang run rẩy của bà an ủi

- Bác Kim, Chi đang trong phòng cấp cứu.

Bác sĩ từ trong phòng bệnh đi ra. Bà Kim và cậu chạy lại

- Bác sĩ, con tôi bị gì vậy bác sĩ?

Ông bác sĩ lấy tay nhéo vào mi tâm của mình rồi nói.

- Trường hợp của bé là bị phỏng mức trung bình, nhưng da sau này sẽ có triệu chứng phòng rộp và đỏ. Tôi khuyên người nhà nên can thiệp bằng cách phẫu thuật toàn bộ khuôn mặt, vì hầu hết 3/4 khuôn mặt lớp da đã bị chín.

Bà Kim ngay người, cậu thì tròn mắt. Nó bụm miệng lại không thốt nên lời, là nó hại cô mất đi khuôn mặt của chính mình sao?

Bác sĩ bỏ đi, bà Kim mới hỏi cậu.

- Con Chi làm gì mà bị phỏng hả con?

Cậu im lặng nhìn nó rồi lên tiếng.

- Là Hà Linh đã đổ trà lên Chi. (T/g: Bé Khoa, tại sao con lại chơi méo? *khóc to*)

Bà Kim không kìm nổi bình tĩnh mà nhào vào nó. Bà nắm tóc rồi liên tục đánh vào mặt nó

- Con khốn, mày là khắc tinh của con tao. Mày định giết nó mới vừa lòng sao?

Cậu đứng đó không can, vì cậu nghĩ nó đáng bị như vậy. Bà đánh nó cho tới khi y tá vào can thiệp

- Xin bà bình tĩnh đây là bệnh viện.

Cậu lúc đó đến đỡ bà Kim

- Bỏ đi bác, đừng tức giận nữa.

Nó chịu đòn mà không khóc la một tiếng. Lúc đó y tá đi ra

- Người nhà bệnh nhân Đỗ Bảo Tú Chi là ai.

Bà Kim vội vàng lên tiếng.

- Là tôi!

- Phiên bà đi theo tôi để điền hồ sơ nhập viện và ký đơn phẫu thuật.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Gặp Mẹ

Từ ngày cô chủ nhập viện phẫu thuật nó cũng bị bà chủ cho nghỉ học. Cậu thì túc trực bên bệnh viện suốt, ông chủ thì xem ra tâm trạng mấy ngày nay rất hưng phấn về việc công ty.

Giờ thì nó chỉ ở nhà làm tất cả mọi việc, chạm mặt lại bị bà chủ đánh. Nó rất muốn biết tình hình của cô nhưng lại không được. Tâm trạng nó hiện giờ rối rắm lắm.

Hôm nay nó ra chợ mua thức ăn để nấu cháo đưa vào cho cô chủ. Nó lựa tí mĩ từng thứ tốt nhất để nấu cho cô. Mua xong đang trên đường về, thì có một chiếc xe hơi đen tuyền đậu trước mặt nó. Người phụ nữ trung niên đẹp như tranh vẽ bước ra.

Nó nhìn thấy bà thì có cảm giác quen thuộc lắm, trong bà có vài nét tựa nó. Bà tiến về phía nó, nó lùi lại.

- Con gái! Chẳng lẽ con không nhớ người mẹ này?

Bà Liên nghẹn ngào lên tiếng. Những hôm rồi nhận được tin cô hai Đỗ gia bị nhập viện, mọi nguyên nhân đều đổ tội một mình nó. Bà liền đặt vé máy bay về nước gấp, không ngờ đứng nhìn nó từ xa đã thấy trên người đầy rẫy vết bầm, cánh tay phải còn mang thêm vết sẹo dài. Bà đau lắm, bà muốn rước nó trở về.

Nó bất ngờ bị người phụ nữ trước mặt gọi là con gái, trong lòng tràn về thứ gì đó quen thuộc. Ký ức mơ hồ về người mẹ năm nó sáu tuổi hiện về. Chính là hình bóng đó! Dù là có vài vết hằn thời gian thì đó cũng chính là bà, mẹ nó.

Chiếc giỏ đi chợ rơi xuống, đồ ăn lăn lóc rơi ra ngoài. Tâm trạng của nó đang dâng trào lẫn lộn. Vui, vì đã tìm được mẹ. Giận, sao năm sao mẹ lại bỏ nó. Nhưng vốn là đứa trẻ đơn thuần nên nó bỏ hết mọi chuyện chạy vào ôm mẹ.

- Sao bây giờ mẹ mới tìm con. Mẹ có biết con nhớ mẹ lắm không?

Nó oà khóc như một đứa trẻ. Bà Liên cũng không kìm nổi xúc động mà vỗ oà

- Là mẹ không tốt, có lỗi với con. Từ giờ mẹ sẽ chăm sóc con thật tốt. Mẹ sẽ đón con về nhà.

Nó nghe thấy về nhà liền mừng rỡ, vậy là nó sắp được đoàn tụ với ba mẹ rồi. Nó vui lắm

- Ba đâu sao chỉ có mẹ thôi vậy?

Bà Liên nhìn đứa con ngây thơ, sự việc năm đó nó chưa hề biết gì. Cái chết của ba nó nếu nghe được chắc nó sẽ rất sốc

- Chuyện dài! Về nhà mẹ sẽ kể, lên xe đi con.

Nó lưỡng lự nhìn đồ ăn bị rơi, nó còn phải về nhà nấu cơm cho người đem vào viện của cô. Không nấu sợ bà sẽ lại đánh nó. Bà Liên nhìn thấy ánh mắt của con gái liền hiểu mọi chuyện, tim bà chột quặn thắt.

- Không phải lo sợ nữa, từ đây con sẽ không phải giúp việc nhà họ Đỗ nữa.

- Nhưng...

Cậu đang đi mua chút đồ vô tình lại thấy nó đi với một người lạ, thấy nó chuẩn bị lên xe người khác cậu cũng thờ ơ. Nhưng một chút sau cậu náng lại nhìn nó, thấy nó tỏ thái độ lưỡng lự cậu trong lòng một chút sinh lo. Lỡ bà ta là người xấu bắt nó thì sao?

Tuy bên ngoài cậu lạnh lùng ghét nó, nhưng thật sự cậu thấy nó gặp nạn cũng rất lo nghĩ. Chẳng hiểu tại sao? Dường như cậu đã quen với sự xuất hiện 7 năm nay của nó. Chẳng may nó bị bắt đi, thì cậu cũng thấy trống vắng lắm. Nghĩ vậy cậu tiến lại gần.

- Con gái, mẹ sẽ bảo vệ sẽ chẳng ai dám động đến và sai khiến con nữa. Lên xe đi con.

Bà Liên nắm lấy tay con gái, nó luyến tiếc nhìn mẹ. Làm sao nó có thể đi được khi chưa tạm biệt mọi người. Chợt một bàn tay nữa nắm lấy tay nó, nó xoay mặt lại chạm khuôn mặt lạnh băng của cậu.

- Đi về nhà!

Nó bối rối, được cậu nắm tay mặt nó đỏ bừng cảm thấy rất thích. Nhưng sao cậu lại bảo nó về?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thư Của Ba

==●==

Trên xe hai mẹ con trò chuyện vui vẻ. Nó kể tất cả mọi chuyện cho mẹ nghe, nhưng lại không kể bất cứ chuyện xấu gia đình cô chủ làm với nó. Nó chỉ kể về những điều tốt.

Mẹ nó đương nhiên là biết tất cả chuyện họ Đỗ làm với nó. Nhưng không ngờ là nó không kể cho bà nghe mà còn muốn giấu, quả là một đứa trẻ thuần khiết.

- Mẹ quyết định rồi, ngày mốt chúng ta sẽ về Nga.

Nga? Sao lại mang nó sang nước ngoài. Dù nơi này ra thế nào nó chỉ muốn ở đây thôi, nó đã sống quen rồi. Mặt nó có đôi nét nhú lại.

- Mẹ tại sao lại phải đi Nga?

- Công ty, sự nghiệp và nhà chúng ta ở đó. Còn có cả dự nợ Steven nữa.

- Dự nợ Steven?

Nó hỏi.

- Ủm! Ông ấy là...ba kè của con.

Nó bất ngờ, sao mẹ lại có ba khác? Hồi ký ức sáu tuổi của nó hiện về hình ảnh gia đình hạnh phúc. Dường như mẹ rất yêu ba, sao giờ lại lấy người đàn ông khác?

- Mẹ, ba Khiêm của con đâu? Chẳng lẽ mẹ bỏ ba, mẹ không thương ba nữa hả?

Nước mắt nó ngấn đầy, cái miệng khê cắn chặt. Bà Liên nghe thấy con gái nhắc đến người chồng quá cố, không kìm được cảm xúc mà rơi lệ. Bà rất thương ông, nhưng ông mất rồi làm sao bà có thể yêu ông được?

- Không có! Mẹ rất yêu ba, nhưng ba con...ba con..

- Ba như thế nào hả mẹ!

- Ba con mất rồi Linh à!

Bà ghen ngào, nó chợt cứng đờ miệng căng cứng nhìn bà cố gắng từng chữ.

- Khi nào vậy mẹ?

- Sau khi con bị bắt, ba con đã tự sát.

Bà lấy ra trong túi một phong bì thư đã ngã vàng ghen ngào đưa nó.

- Đây là di thư ba viết cho con

Nó vội lấy nhẹ nhàng lá thư cũ kỹ ra. Từng dòng chữ thẳng đứng, cứng ngắc in trên tờ giấy.

"Gửi con gái yêu của ba! Hà Linh nếu con đã biết đánh vần và nhận thức được mọi chuyện. Thì thời khắc con đọc bức thư này con cũng đã lớn và...ba không còn bên con nữa. Xin lỗi con gái yêu quý, ba đã không được thấy con trưởng thành và kết hôn. Con có giận ba không? Vì ba bỏ hai mẹ con mà đi không nói. Hà Linh hãy hiểu cho sự ích kỉ của ba, vì không chịu nổi cú sock này nên ba đành chọn cách hèn hạ là cái chết! Con gái à, nhất định con phải sống thật tốt và vui vẻ, hãy hộ ba chăm sóc mẹ. Sau này khi có một người nào đó thật sự yêu mẹ và thương con, hãy tán thành cho họ và nói ba cảm ơn rất nhiều. Vì người đó sẽ bù đắp tình thương cho con và tình yêu cho mẹ, ba trên trời nhất định sẽ mỉm cười hạnh phúc. À con gái nè, ba chúc con sẽ tìm được người thương con nhé! Ba nhất định sẽ phù hộ cho hai mẹ con được bình an. Tái bút: ba thương con nhiều"

Dưới tờ giấy vàng đã ngả màu có vài giọt loan lổ, có lẽ là nước mắt của ba nó và có cả nước mắt của nó. Tại sao ba lại bỏ nó? Nó chưa được ôm ba mà!

- Ba à, tại sao? Tại sao?

Bà Liên nức nở ôm lấy con bé vỗ về

- Con à, đừng quá đau buồn chuyện đã xảy ra nhiều năm rồi. Con đừng khóc nữa.

Nó khóc lóc cầm bức thư trong tay mà nước mắt tuôn không ngừng. Sao ba lại tự sát? Năm đó xảy ra chuyện gì mà nó lại ở nhà cô chủ.

- Mẹ! Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì?

Bà nhìn con, rồi lấy tay quẹt đi những giọt nước mắt trên má nó.

- Con còn nhỏ, đợi con lớn hơn mẹ sẽ nói.

- Rốt cuộc là chuyện gì mà con không được biết hả mẹ?

....

Cậu bức bối đi về nhà của mình, nó không theo cậu về người xấu bắt đi là nó tự chốc. Mà sao trong lòng cậu cứ lo cho ăn nguy nó.

Vào phòng cậu khoá cửa lại rồi nằm ình xuống giường. Mấy ngày nay cậu luôn túc trực bên cạnh cô. Khuôn mặt cô đã qua phẫu thuật và được băng kín lại.

Từ lúc phẫu thuật đến giờ cô vẫn chưa tỉnh dậy và không biết điều gì đang xảy ra. Cậu nghĩ mà thương cô, mà càng thương cô lại thấy ghét nó.

Từ nhỏ không hiểu vì sao lần đầu gặp cô, cậu đã cảm mến và muốn nhường nhịn và bảo vệ. Càng lớn tình cảm vẫn không thay đổi, nên cậu ngộ nhận là mình yêu cô.

Nhưng gần đây, cảm giác của cậu rất lạ! Trước mặt nó cậu lại không quản được nhịp tim. Lần trước ở bệnh viện cậu vung tay đánh nó, cậu cảm thấy rất đau lòng. Nhưng vì lý trí giận dữ mà cậu không kìm nén được.

Đang suy nghĩ trong mớ hỗn độn thì có tiếng gõ cửa. Cậu chạy lại mở cửa, là bà nội!

- Bà nội, bà vào phòng đi.

Bà nội tiến lại gần chiếc ghế bông. Chuyện bà vào phòng cậu thì thường xuyên lắm, cậu nhiều lúc cảm thấy bà còn thân hơn cả mẹ. Bà nội rất hiểu ý của đứa cháu đức tôn này.

- Con có điều không vui sao?

Bà tâm lý nhìn khuôn mặt của cậu mà nói.

- Lúc này, con thấy con Linh nó đi theo người khác. Người đó nói là mẹ của nó, nhưng con không tin.

- Co lo cho con bé à?

Bà cười hiền từ. Nhưng lập tức cậu chối ngay.

- Không phải đâu bà ạ, chẳng qua là nếu nó bị bắt cóc ai sẽ hầu hạ cho Tú Chi?

Nghe vậy nụ cười bà tắt đi, thay vào đó vàng trán hiện lên vết nhăn nhúm mảy mai. Trong bà thực nghiêm túc lúc nói chuyện với cậu khi này.

- Thực ra, con đối với con Chi là ý gì? Có thực sự là có tình cảm?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cảm Nhận Của Hoàng Khoa

Thôi bỏ luôn cái trò đoán mò điên khùng của Vơ luôn đi nha độc giả đọc truyện vui vẻ

Cậu đáng đo suy nghĩ câu hỏi của bà nội. Nội tâm hỗn loạn, hình ảnh của nó chọt thoáng qua làm cậu giật mình. Tại sao trong đầu cậu lại hiện ra nó?

Thật sự từ cái ngày nó ăn cắp chuỗi ngọc, và thêm mấy lời châm lửa của Tú Chi thì cậu hoàn toàn khinh bỉ nó. Thời gian trôi đi, trong khoảng thời gian năm năm thực sự cô đã gây ra cho nó và cậu không ít hiểu lầm.

Tâm địa cô xấu xa chỉ muốn cậu toàn tâm bên cô, nên cô giờ nhiều trò ly gián và đã thành công. Càng ngày cậu càng lãnh băng và ghét nó. Nhưng lạ thay, mỗi lần ở trước mặt nó trái tim cậu không thể không chết.

Bên cạnh cô, cậu không có cảm giác đó. Đơn thuần chỉ là muốn chăm sóc và bảo vệ cô, đó có thể gọi là tình yêu hay chỉ là người anh đối với em gái. Nhưng cậu không xác định được mà cứ mù tịt

- Chắc chắn là con có tình cảm với Chi thừa bà, với lại sau này hai nhà sẽ phải làm theo hôn ước ngày ấy mà lấy nhau. Con sẽ bên Chi cả đời.

Chuyện hôn ước này là do ông Đỗ bày ra ngày trước, lão cáo già nhìn xa trông rộng. Thấy công ty Thiên Mỹ của nhà họ Đặng cũng có tiếng tăm, nên ông móc nối cho hai nhà gần nhau. Sau này, ông có thể thu tóm luôn Thiên Mỹ của nhà cậu.

Bà nội nghe câu trả lời của cậu, về mặt bà không hài lòng. Trong nhà ba mẹ cậu đều yêu quý đứa "con dâu" tương lai này, riêng bà thì thờ ơ. Nhưng sau này nhất định là con bé đó, thì nhất định bà không cho cô bước nửa chân vào Đặng gia.

- Nghe này cháu trai, chuyện hôn ước không phải bắt buộc làm theo. Thời đại này không còn phải ràng buộc kiểu đó, hôn ước là do nhà bên đó và ba mẹ con lập ra. Nhưng bà già này không lên tiếng, nghĩa là nội không chấp nhận hôn ước đó. Nên con đừng thấy chuyện đó mà đánh mất hạnh phúc.

- Nhưng con là từ ngày bé đã mến Chi rồi.

Bà nội xoa đầu đứa cháu. Bà tận tình tâm sự và mở đường cho đứa cháu.

- Con nên phân biệt giữa mến và yêu, nội thấy con đã hiểu lắm một số chuyện rồi. Từ bây giờ hãy suy nghĩ thông suốt về những người bên cạnh con. Ai tốt, ai xấu. Bà chỉ muốn nói Hà Linh không như con nghĩ.

Bà nội đi về phòng. Một mình cậu trầm ngâm chìm vào suy nghĩ. Ý bà muốn ám chỉ điều gì? Chợt nhớ ra nó đi với người lạ, lỡ không may nó bị bắt cóc thật thì phải làm sao? Nghĩ đến đây cậu vội khoát áo đi đến bệnh viện.

....

Bệnh viện phẫu thuật chỉnh hình.

Trong phòng bệnh Tú Chi nằm bất động, trên khuôn mặt kín mít băng trắng. Cô vừa trải qua một cuộc phẫu thuật cấy da và mẹ cô đã yêu cầu chỉnh sửa toàn bộ khuôn mặt.

Ngón tay cô khẽ động đậy, bà Kim bên cạnh nắm lấy tay cô. Đôi mắt khép mơ màng khẽ mở ra. Cô cảm thấy tay chân không thể cử động khuôn mặt đau nhức vô cùng.

- Mẹ, sao con lại ở đây? Sao mặt con đau quá.

Cô cố chạm tay vào khuôn mặt của mình. Chạm đến lớp băng thì cô vô cùng kinh hãi, bà Kim vội anh ủi.

- Không sao đâu con, chịu đau một chút. Rồi con sẽ đẹp thôi

- Con nhớ rồi! Là con Linh nó tạt trà nóng vào mặt con. Con nhất định giết chết nó!

Cô kích động. Đúng lúc đó cậu đi vào có vẻ vội vàng. Cô thấy cậu thì liền lấy chân đạp vội khuôn mặt.

- Chi tỉnh rồi à?

- Khoa đừng qua đây, Chi không muốn Khoa thấy Chi lúc này.

Cô hét lên, cậu bắt giấc ngừng lại. Mẹ cô nói với cậu.

- Con bé sợ con sẽ nói nó xấu xí, nó không muốn con thấy. Thôi con về trước đi, vài bữa hãy đến

Rồi bà nhìn đồng hồ treo tường, đã 12h trưa rồi mà chưa thấy người mang đồ ăn vào.

- Không biết con Linh nó làm gì mà không đem đồ ăn vào!

Cậu chợt nhớ đến chuyện mình đến đây.

- Bác Kim, lúc này con thấy con Linh đi với một người phụ nữ.

Bà Kim nhú mày. Tại sao con Linh lại đi cùng người lạ? Cậu tiếp lời

- Bà ta nói là mẹ của Hà Linh

Bà Kim sững sốt khi nghe đến mẹ Hà Linh. Không phải năm trước bà ta đã mất tích rồi sao?

- Không thể, chắc con nghe lầm thôi!

- Con nghe bà ta nói như vậy. Nhưng có khi nào Linh nó bị bắt cóc?

Cô nghe thấy thì xen vào.

- Nó là osin bắt nó làm gì? Nhà Chi không chuộc nó về đâu.

Đang nói chuyện thì điện thoại bà Kim đổ chuông, bà vội lấy ra. Là một dãy số xa lạ, bà Kim ấn nút nghe.

- A lô?

Đầu dây bên kia một giọng phụ nữ lạnh sắc đến run người.

- Chào phu nhân Đỗ.

Bà Kim nhăn mặt

- Ai ở đầu dây?

Bên đầu dây kia phát ra tiếng cười lạnh lãnh đến đáng sợ.

- Mới bảy năm, không lẽ đã quên? Có lẽ những năm qua bà sống tốt đến nỗi quên đi việc xấu xa năm xưa.

Bà Kim mặt bất thần, giọng run rẩy.

- Hà Trúc Liên?

- May mà bà còn nhớ!

- Cô muốn gì?

Giọng cười lại phát ra lần nữa, làm cho khuôn mặt bà Kim tái mét. Cô và cậu nhìn chằm chằm bà

- Muốn gì? Tôi muốn giết gia đình bà!

Bà Kim đi ra khỏi phòng bệnh. Trúc Liên tiếp tục.

- Tôi đã đón con gái mình. Tiếp theo tôi sẽ trả hết những gì gia đình bà đã làm với gia đình tôi. Chờ xem đi Lệ Ánh Kim nhất định sẽ rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Không Muốn Xa Cậu

Trúc Liên cúp máy lạnh lùng. Trong khách sạn Luff sang trọng nó đang nằm trên chiếc giường lớn lạ lẫm. Nơi đây khác với phòng ngủ nhỏ xíu của nó. Đường như nó không quen với xa hoa.

Nhiều năm qua nó không ngờ rằng mình lại gặp lại mẹ, mà mẹ của nó lại rất giàu có. Nó cảm thấy mọi chuyện cứ như giấc mơ. Tiếng gõ cửa nhẹ làm nó thoát khỏi mọi suy nghĩ.

- Mẹ vào nhé?

- Dạ!

Trúc Liên đẩy cửa đi vào, bà lại ngồi đối diện với nó.

- Con gái có tâm sự à?

Nó thoáng vẻ giật mình, nhưng không giấu diếm mà nói ra.

- Sự thật này làm con hơi bất ngờ. Con không thể tin sẽ được gặp lại mẹ và...mãi mãi không gặp được ba.

Giọng nó có vẻ hơi buồn. Trúc Liên ôm lấy con gái động viên.

- Thôi nào con gái, ngày một mình sẽ về nhà và bắt đầu cuộc sống mới. Dượng Steven rất tốt, mẹ nghĩ ông sẽ là một người ba tuyệt vời của con.

- Thật sự phải ra nước ngoài sao mẹ?

Trúc Liên buông nó ra, nhìn vào mắt nó.

- Con không muốn ở cùng mẹ?

Nó vội lắc đầu, thật sự thì nó không muốn xa cậu thi đúng hơn. Không biết từ lúc nào mà nó lại đi thích cậu, dù là biết cậu là "cua" cô chủ. Nhiều lúc nó cảm thấy mình thật xấu xa.

- Không phải đâu mẹ, tại vì con không muốn xa nơi này. Xin mẹ cho con ở lại.

Trúc Liên nhìn nó thoáng ý ân cần. Bà hiểu nó không thể rời xa nơi nó sống, có lẽ bà nên cho nó một quãng thời gian nữa. Cũng đã tới thời cơ để thu tóm Đỗ thị rồi.

- Mẹ không ép con. Được rồi mẹ sẽ cho con ở lại đây, khi nào sẵn sàng sẽ cùng mẹ về nhà.

Nó vội ôm mẹ rồi thì thảo cảm ơn.

....

- Thư ký Quỳnh cô hãy rút lại vốn đầu tư càng nhanh càng tốt. Số cổ phần đó hãy chuyển sang tên tôi, sau đó yêu cầu mở cuộc họp cổ đông.

- Đã rõ thưa phu nhân.

Đã đến lúc để bà cho nhà họ Đỗ ném mùi báo ứng. Trúc Liên đã đợi việc này rất lâu rồi.

....

Hôm nay là ngày Tú Chi tháo băng và xuất viện. Cô đã mong chờ xem khuôn mặt mới của mình, bà Kim đã bỏ gần 1 tỷ để tạo ra khuôn mặt xinh đẹp cho con gái.

Cậu thi có chút gì đó cảm thấy chán ghét sự giả tạo trên khuôn mặt cô, nhưng cậu cũng cười cười không nói ra.

Bác sĩ tháo băng gạt ra. Khuôn mặt cô hoàn toàn thay đổi, thật xinh đẹp! Tỷ lệ đường nét thật hoàn hảo. Cô nhìn mình trong gương vui mừng khôn siết, cuối cùng cô cũng có khuôn mặt xinh đẹp.

- Khoa xem này, bây giờ Chi đã đẹp rồi này! Chúng ta sẽ rất xứng đôi.

Cô cầm cái gương và nói với cậu một cách vui vẻ. Nhưng sao cậu không có cảm giác gì hết vậy? Nếu cậu thích người đẹp thì người đẹp hơn cô phải là nó! Cậu chợt lắc đầu vì suy nghĩ của mình.

- Ừm! Chi xinh lắm.

Đã mấy hôm rồi cậu không biết tin tức của nó. Đi học cũng chẳng thấy nó, hỏi mẹ cô thì mẹ cô nói "mặc xác nó đi!" Sao bây giờ cậu mới cảm thấy mọi người đối xử tệ với nó. Cậu cũng thoáng qua tia hối hận vì nặng lời và đánh nó. Cậu tự cười chính bản thân, cậu có tư cách gì đánh mắng nó?

Cô từng nói là cậu sẽ thành chồng cô, cho nên cậu cũng sẽ trở thành cậu chủ. Chẳng lẽ cậu dựa vào cái quyền đó mà lên mặt với nó. Cậu tự nhận mình thật mất lý trí.

- Khoa! Khoa, đang nghĩ gì vậy?

Cô thấy cậu trầm mặc nhìn qua phía cửa sổ đang suy tư thì cô lấy gọi. Cậu bị đẩy ra khỏi suy nghĩ nhìn cô

- Linh, cậu có chút tin tức gì về cậu ấy không?

Tú Chi thoáng qua tia giận dữ trong đáy mắt nhưng rồi vội thu lại. Cô đang tức giận vì cậu nghĩ về nó.

- Chi không biết! Khoa đừng suy nghĩ nhiều nữa, mặc kệ nó đi.

Cậu thờ dài, có phải quá muộn khi cậu nhận ra sự ích kỷ này của cô? "- Con nên phân biệt giữa mến và yêu, nội thấy con đã hiểu lầm một số chuyện rồi. Từ bây giờ hãy suy nghĩ thông suốt về những người bên cạnh con. Ai tốt, ai xấu. Bà chỉ muốn nói Hà Linh không như con nghĩ. " câu nói của bà nội bỗng vang lên trong đầu cậu.

Cậu đang dành thời gian để thông hiểu một số chuyện theo lời bà đây. Có lẽ cậu đã nhận ra Hà Linh là đứa trẻ đáng thương rồi, tuy là con nuôi lại bị bức làm osin. Cậu đã sai một số chuyện rồi, giờ cậu muốn tìm nó xin lỗi vì hành động của mình!

....

Trong một ngày hôm nay mà cổ phiếu Đỗ thị giảm đáng kể. Đỗ Lâm từ thiên đường sớm đã sà vào điện ngục, bất ngờ hơn khi tất cả cổ phần đã bị mua chuyển sang tên một người khác. Người đó không ai khác chính là Hà Trúc Liên vợ của Phương Khiêm người xưa kia bị ông dồn vào đường chết.

Đỗ thị đang bị rơi vào tình trạng thiếu vốn đầu tư. Vì vừa rồi một cổ đông lớn đã thu hồi lại tất cả vốn, một số tiền không nhỏ. Đỗ Lâm đang rơi vào tình thế phá sản Ánh Kim cũng thật sự muốn bức đến phát điên.

Biệt thự đã cầm cố cho ngân hàng để huy động vốn, nhưng vẫn không thể xoay sở. Tất cả đất đã bán trong một ngày mong có thể đủ đưa Đỗ thị, nhưng mọi thứ đã vô vọng. Hà Trúc Liên đã chặn đường sống của Đỗ Lâm và chính thức ngồi lên ghế chủ tịch Đỗ thị.

Ủầy! Vợ không muốn bạc đãi đọc giả nên đăng chap mới rồi nè~ thông báo là Vợ đang ngâm 6chap làm mắm nha :))) từ chap này trở đi phần cuối chính là đất Vợ nằm tự ki (' ▽ ')/

Có lẽ là tâm trạng và tính cách nhân vật sẽ thay đổi nhanh chóng. Vì thật sự Vợ còn nghiệp dư nên không biết sắp xếp, cho nên mấy b thứ lỗi (-_-)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đỗ Gia Sụp Đổ

Nó được mẹ sắp xếp cho một chỗ ở mới, là một ngôi biệt thự nằm ở gần thành phố. Nó không thể tin được đó là nhà của nó. Ngôi biệt thự xanh ngọc, xung quanh là vườn hoa hồng xanh lam thơ mộng.

Phòng của nó là một màu xanh lam tươi mát, mẹ nó biết nó thích màu xanh nên đa số căn phòng đều theo màu chủ đạo của căn nhà.

- Căn nhà này đẹp quá mẹ ơi!

- Con có thích không?

Nó gật đầu lia lịa rồi nhìn xung quanh căn nhà.

- Trong thời gian này ngôi nhà này sẽ là nhà con. Còn trường học mẹ sẽ chuyển cho con qua trường quốc tế, để sau này con sẽ tiện việc du học.

Nghe mẹ nói cũng biết là bà muốn tốt cho nó. Nhưng nó thật sự muốn học ở trường cũ vì nơi đó có... cậu

- Mẹ, con muốn được học trường cũ được không?

Nó cuối mặt xuống hai tay đan vào nhau, chờ đợi câu trả lời. Trúc Liên nhìn con gái nên cũng không nỡ ép, từ giờ nó muốn gì bà cũng chiều xem như bù đắp 7 năm cho nó.

- Được rồi, mẹ hiểu. Ngày mai con sẽ đi học lại ở trường cũ.

Nó ôm lấy mẹ vui vẻ cảm ơn.

....

Cô hôm nay được xuất viện trở về nhà, nhưng cô không hề biết công ty mình đã bị phá sản. Mẹ cô đưa coi về một ngôi nhà hai tầng nằm cách xa thành phố.

- Mẹ chúng ta đi đâu vậy?

- Đây là mới của mình.

Cô bất ngờ và hoang mang

- Biệt thự nhà ta đâu?

Bà Kim thoáng buồn rồi dắt con gái vào trong. Bên trong ông Đỗ Lâm đang ngồi thu lu một góc, tay cầm rượu uống hết chai này đến chai khác, luôn miệng bật cười mang dại. Cô thất kinh chạy về phía ba giật lại chai rượu

- Ba à, ba bị gì vậy. Đừng uống nữa.

Ông giật lại và đẩy cô văng và tường

- Biến đi! Đồ con gái vô dụng

Lần đầu tiên cô bị ba mắng như vậy, thật sự cô rất giận. Đứng phắt dậy cô chỉ tay vào mặt ông

- Ba chửi tôi vô dụng? Bây giờ ba còn trong vô dụng hơn tôi.

"Chát" mẹ cô cho một bạt tay vào mặt cô, hết sức giận dữ. Cô ôm má hai mắt đỏ ngầu nhìn mẹ.

- Im miệng! Khuôn mặt này đã là tất cả số tiền cuối cùng mà ba có phẫu thuật cho con rồi, không được nói như vậy.

- Mẹ đánh tôi? Được rồi, cả hai người đều là đồi tôi.

Cô chạy đi ra ngoài. Bà Kim bất lực ngồi bệt xuống đất.

- Quá báo! Đúng là quá báo mà!

....

Chiều nay nó được đi nhà hàng ăn cùng mẹ. Con đường tấp nập nhộn nhịp người qua lại. Nó cảm thấy ấm áp lạ thường, đây chính là tình thân! Đưa mắt ra cửa xe nó thấy một dáng người quen thuộc đang chạy ngược về hướng nó.

- Dừng lại!!!

Bác tài ngừng xe lại, nó mở cửa xe chạy ra bên ngoài.

- Linh, con đi đâu vậy?

Mẹ nó gọi theo, nhưng nó vẫn chạy theo bóng người đó.

- Cô chủ ơi!

Nó gọi người phía trước. Tú Chi quay mặt lại, nó không nhận ra khuôn mặt cô nên tưởng mình nhận lầm.

- Xin lỗi tôi nhận nhầm người.

Nó xoay người về phía xe.

- Hà Linh mày đứng lại cho tao!

Nó khựng người lại! Rồi nhận ra giọng nói ấy, nó vui mừng chạy lại. Vừa xoay lại đã bị cô tát một bạt tay vào má.

- Con khốn! Mày dám tạt nước sôi tao!! Muốn tao chết? Hôm nay tao cũng sẽ cho khuôn mặt của mày thê thảm.

Mọi người dừng lại xem chuyện gì đang xảy ra. Cô nắm tóc của nó, định giơ tay lên đánh thì bị người nào đó nắm lại. Là cậu!

••Góc tự kỷ••

Chap sau phần "góc tự kỷ" sẽ có một mini talkshow với các nhân vật với một tính cách "ngoài đời" nghen :)))) các bạn cùng đón xem

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hà Linh Đã Nhận Ra

Cậu nắm lấy tay của cô lại. Cô bực bội vung ra.

- Khoa làm gì vậy?

Cậu nhìn nó, ở nơi đông người này mà cô nỡ làm nó mất mặt. Cậu thoáng qua tia thất vọng.

- Đi về nhà!

Lần đầu tiên cậu lớn tiếng như thế với cô, nó còn phải giật mình. Trúc Liên thấy chỗ bu đông liền đi lại, thấy đầu tóc nó rối má nó đỏ bà liền tức giận vào ôm lấy nó.

- Hà Linh con bị làm sao vậy? Ai đánh con.

Nó lắc đầu. Cô xoay lại, khoanh tay trước ngực đồng dục nói.

- Là tôi!

Trúc Liên nhìn lên đầy tức giận, bà không thể chịu đựng hành động của cô.

- Con bé này, tôi đã không muốn nhắc đến vậy mà giờ còn dám đánh con gái tôi

Cô cười nhếch miệng, nói giọng khinh bỉ.

- Thì ra là mẹ ăn mày của mày sao Hà Linh?

- Im miệng đi!

Cậu bực mình quát lớn với cô. Khuôn mặt bất ngờ của cô xoay lại nhìn cậu, nó thấy trong lòng ảm áp. Nó có thể xem lần này cậu bênh nó không? (Vợ và Linh-Khoa đã quay trở lại..~)

- Khoa vì cái gì mà lớn tiếng với Chi?

Trúc Liên bực tức lần này bà lên tiếng.

- Đã dạy cho cô một bài học mà vẫn chưa đủ? Nhà cô đang phá sản sắp ra đường ăn xin đến nơi mà không biết sáng mắt? Có lẽ tôi hơi nhẹ tay với Đồ gia.

Tú Chi kinh hãi nhìn người phụ nữ là mẹ của nó, cô không tin! Cô hét lên.

- Nói dối! Bà là mẹ điên, nhà tôi làm sao phá sản? Hai mẹ con mày điên hết rồi Hà Linh.

- Quậy đủ chưa?

Cậu nắm lấy tay cô trừng mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt "nhân tạo" đó. Trong cậu giờ phút này thật đáng sợ, cô vô thức tuôn nước mắt. Nó nghe về việc phá sản gì đó thì không ngừng thắc mắc.

- Phá sản? Rốt cuộc là gì vậy mẹ?

Trúc Liên cố tình nói lớn cho cô nghe thấy.

- Mẹ đã đầu tư công ty nhà con bé đó rồi! Ba nó đang vướng vào số nợ lớn, tiền đó là để cho khuôn mặt xinh đẹp của nó. Mẹ nghĩ, cả đời Đồ gia

cũng không ngăn đầu lên được.

- Bà nói dối! Tất cả nói dối!

Cô hét lên nghe thê lương, mọi người đi đường đều không dám đứng lại xem. Cậu vẫn một mực giữ tay cô lại. Nó nghe về chuyện nhà ông bà chủ bị mẹ nó hại, tâm trạng có một chút áy náy.

- Mẹ sao mẹ lại làm như vậy?

- Năm xưa cũng vì chuyện này mà ba con tự vẫn. Tất cả là tại ba nó, con có biết không?

Nó vô thức sững người, ba nó chết vì bị ông chủ bức đến đường cùng? Trong lòng một nỗi căm hận theo bản năng trỗi dậy, đôi mắt nó dần dụa nước mắt. Hoá ra mấy năm nay nó phải hầu hạ gia đình bức chết ba mình.

Cậu cũng vô cùng ngạc nhiên, bán tính bán nghi. Nhưng sau khi thấy đôi mắt lần đầu tiên chứa đầy căm phẫn của nó thì cậu đã tin. Nó thật là tội nghiệp. Cô trong tay cậu vùng ra tiến về phía nó, cô lao vào đánh nó.

- Tại mày, gia đình tao bị mày hại đúng không?

Lần này tay cô lại bị chặn một lần nữa, lần này chính là...nó. Nó siết chặt tay cô, đôi mắt đầy vẻ âm u.

- Con khốn! Buông tao ra.

"Chát" là nó đánh cô!

- Im đi đừng nói nữa! Từ giờ, tôi sẽ không nhân nhượng nữa!

Rồi nó đẩy cô về phía cậu. Bây giờ nó đang căm ghét cô vô cùng, ba nó đối với nó là cả một bầu trời. Biết ba mình vì ba cô hại chết, bầu trời như sụp xuống nó. Phút chốc nó thay đổi thái độ ngay lập tức.

- Mẹ! Về thôi, con không muốn ở đây nữa!

Nó dìu mẹ lên xe, đi xa khuất con người kia. Cô không cam tâm, nó đánh cô, lớn tiếng. Cô nghĩ nó có quyền gì chứ? Cô phải có tất cả, tất cả là của cô.

- Mày đứng lại cho tao!

- Ngưng lại đi! Quá đáng lắm rồi đấy.

Cậu nhắm mắt lại, gồng giọng lên tiếng với cô. Cô xoay sang khóc lóc với cậu.

- Khoa không thương Chi sao? Sao Khoa đi bệnh nó! Rốt cuộc Khoa xem Chi là gì? Nói đi

Cậu nhàn nhạt lên tiếng

- Em gái! Tôi đã suy nghĩ rất kĩ rồi, tôi xem cô như em gái nên mới bảo vệ và quan tâm. Thực ra tôi đã ngộ nhận về tình cảm tôi dành cho cô.

Cô nghe như mọi thứ đang sụp đổ. Nhà cô phá sản, người cô yêu lại xem cô như em gái? Một ngày mà mọi thứ hoàn hảo của cô đã biến mất! Vì nó! Cô thét vào mặt cậu.

- Thằng khốn! Tội tề, cậu chỉ được phép yêu tôi mà thôi. Hôn ước đã được sắp đặt rồi, dù muốn hay không 5 năm nữa tôi cũng sẽ là vợ cậu ha ha...

Cô cười điên dại, đúng! Cô còn bản hôn nhân mà ba cô lập, mọi chuyện với cô chưa đến mức tồi tệ. Cậu nhìn cô, rồi nhiu mày lại. Hôm nay cậu mới chứng kiến được một mặt khác của cô, và càng khẳng định cậu không hề yêu cô!

- Xin lỗi, Đồ thị đã phá sản và ba tôi đã hủy tờ hôn ước đó rồi! Chi à! Đến bây giờ tôi mới biết con người cô như thế này. Liệu cô còn điều gì giấu tôi?

Cậu xoay mặt bỏ đi lạnh lùng, cậu quá thất vọng. Mọi thứ đã hoàn toàn sụp đổ với cô, thấy cậu đi cô liền chạy đến ôm phía sau cậu.

- Đừng đi! Chi yêu Khoa, đừng bỏ rơi Chi.

Cậu lạnh lùng bỏ hai tay cô ra. Xoay mặt lại và nói với cô một câu duy nhất.

- Từ giờ, tất cả chấm dứt. Mọi thứ của cô không liên quan đến tôi, hãy sống tốt.

Tất cả với cô đều đã chấm hết.

••Góc tự kỉ••

Xa-qua-đi-cạp mấy bạn ^^!- đúng như lời hứa talkshow mini nga~ đây là góc tự kỷ của riêng con Vơ, mini show này là lần đầu con Vơ viết. Yêu cầu không ném đá :)))

— * —

Hôm nay trong "hậu môn" ý lộn "hậu trường" câu truyện Yêu nhằm cậu chủ đang rất lo ngại. Vậy là tác giả già đã quyết định bắt cóc ba đứa nhỏ "bóc lột" thông tin "dã man".

Vơ: Chào mấy đứa chị là "mẹ kế" của mấy em. Người cho tui em có đất diễn để lặn lội *hát tót*

Chi: *bay vào đòi cào mặt* bà già kia! Cho tui vai phản diện để giờ tui bị mấy fan của con Linh nó rửa hã? Tui không cam tâm, tui "hiền" như vậy mà.

Vơ: Đạo diễn cắt máy, để tui dạy dỗ con tui một cái *chuẩn bị tư thế*

Sau một hồi dẫn co cuối cùng thì cũng yên ắng.

Vơ: *chỉnh sửa lại quần áo* Vô vấn đề chính của ngày hôm nay, đầu tiên một bạn girl có nickname là ba cọng tóc muốn đặt câu hỏi cho Khoa

Khoa: *làm mặt chảnh với hai đứa còn lại*

Vơ: câu hỏi: tại sao em lại ác vãi tè vậy?

Khoa: *thất vọng* Dạ, em xin trả lời. Hình tượng của em đều nằm trong tay mù điên này ạ. Nhưng mà xin mấy chuy đừng ghét em, mốt lớn em sẽ đẹp troai *nhảy mặt*

Linh: *nôn thốc nôn tháo* trèo xuống đùm con ông nội, ở trên lâu quá là hồi bị ném đá cho phù mỗ giờ.

Vơ: Câu tiếp theo dành cho Linh bé bỏng từ một fan của em của em nickname vàng đầy kho: một câu thôi, sao em ngu quá vậy?

Linh: *mặt chằm chằm* quản lý đâu?

Quản lý: Tui đây

Linh: Tra số nhà nhỏ đó cho tui, mai tui gửi cho nó mấy tấn bom. Thôi đi chơi đi tui bây, tốn thời gian quá *lấy nách cặp cô Chi, nắm tay Khoa rời đi"

Vơ: É!!! tui chưa hỏi xong mà

Đạo diễn: thời hết giờ rồi má ơi, xuống đi để tui về tui chơi siêu nhân *cắt máy*

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Một Hà Linh Mạnh Mẽ

Những ngày sau nó lại đi học bình thường ở trường cũ. Từ dạo nó biết được ba mình bị hại chết, tính cách nó thay đổi hẳn. Bình thường mấy đứa trong lớp hay chọc ghẹo nó, nhưng từ khi thấy ánh mắt sắc lẹm của nó thay đổi thì không ai dám lại gần.

Cô thì từ bữa đó cũng đi học lại bình thường, có điều trong trường này hay phân giai cấp chơi với nhau, nhưng công ty của ba cô đã thuộc về mẹ nó. Cho nên Tú Chi trong lớp đã bị phân vào hàng "xã hội quan tâm"(Vơ: ai coi người thừa kế cũng biết cụm từ "xã hội quan tâm" ha)

Cậu thì cứ thấy áy náy và muốn tìm cách xin lỗi nó, cậu thấy mình đã nhìn lầm.

Cô bước vào lớp thong thả như không có gì xảy ra. Tất cả ánh mắt khinh miệt đổ về cô, trong lớp đã biết được quan hệ của cô và cậu không còn tốt đẹp nên không kiên dè nữa.

- Có người bây giờ còn nghĩ mình là thiên kim đại tiểu thư nên lên mặt kìa mọi người.

Một học sinh lên tiếng cổ tình nói lớn. Trò vui lập tức truyền sang người khác.

- Khuôn mặt xinh đẹp chả qua là nhờ nhân tạo, bộ dạng xấu xí cũng muốn thành thiên nga!

- Chủ thành tớ, tớ lại trở nên giàu hơn chủ. Nói xem có phải chuyện buồn cười không mọi người.

Cả lớp phá lên cười. Từ lâu đã quen với việc thiên kim, những lời nuông nịnh. Đùng một cái bị sụp đổ làm cô không cam tâm. Nghe lời nói đó cô đập bàn đứng dậy.

- Tụi mày im hết cho tao!

Cả lớp vẫn tiếp tục ra lời khinh miệt. Cô giận quá, theo thói quen lại lời nó ra làm "bao cát"

- Hà Linh khôn nạn, là do mẹ mày hại tao!

Cô nhào lại bàn nó vứt hết đồ của nó xuống. Nếu ngày xưa chắc chắn nó sẽ cuối đầu "xin lỗi", nhưng hôm nay đối mặt với kẻ gián tiếp giết ba nó nhất định không phục. Nó đứng dậy đá cái bàn thật mạnh làm nó văng về phía cô.

- Im miệng đi! Cô không có tư cách nói đến mẹ tôi.

Lực cái bàn học mạnh quá làm cho cô ngã nhào xuống đất.

- Mày...mày...

Cô vớ lấy tập vở rơi rớt gần đó ném về phía nó, cuốn vở gần trúng thì...cậu đứng dậy kéo tay nó ra khỏi lớp. Để lại mình cô ngồi bệt đó oán hận.

Cậu kéo nó ra sau trường, bây giờ nó cũng cảm thấy "ghét" cậu. Mọi thứ liên quan đến nhà họ Đỗ nó đều ghét. Nó vùng vẫy vùng tay ra, nhưng cậu càng nắm chặt lời nó đi.

- Khoa, cậu buông tôi ra! Đừng động vào tôi. Tôi ghét cậu!

Cậu đứng sững lại, cậu nói vừa rồi cứ văng vẳng trong đầu cậu. Tự nhiên cậu cảm thấy tim thắt chặt, thả tay nó ra cậu nhìn nó cười khỏ.

- Vì sao lại ghét tôi?

Nó nhìn cậu không phải ánh mắt yếu đuối ngày đó nữa. Tất cả đã chấm hết, đã đến lúc nó muốn nói hết tâm tư của mình bao lâu nay.

- Tôi ghét vì cậu liên quan đến Chi, tôi ghét mọi thứ về cô ta. Tôi ghét sự ngu ngốc và tính cách của cậu. Tất cả, tất cả từ ngày ấy tôi đã ghét cậu.

Cậu nhú mày.

- Cầm thù tôi làm à?

- Đúng! Tôi không phải một đứa ngốc, cậu đánh tôi chửi tôi vì cô ta. Cậu có tư cách gì? Cậu chủ à? Quên đi! Cậu ghét tôi vì tôi ăn cắp, và những chuyện tôi làm với cô ấy? Mất cậu mà rồi!

Nó gào lên như muốn thoát ra niềm oan ức bấy lâu nay và từng giọt nước mắt cứ như vậy rơi. Cậu nhìn nó khó hiểu, chuyện cậu đánh nó là cậu có lỗi, chuyện ghét nó vì ăn cắp là đúng. Nhưng nó đang nói gì vậy?

- Cô đang nói gì? Tôi không hiểu.

Nó quệt nước mắt mắt, miệng nhếch lên. Từ trước giờ đây là lần đầu tiên bộ dạng nó như vậy.

- Nghe cho kỹ đây! Người vu oan cho tôi ăn cắp là người cậu yêu chứ không phải tôi! Những chuyện khác tôi đều bị nó mà ghánh hết tội! Con nhỏ đó tôi đã phải nhân nhượng nó lâu rồi. Tức nước thì có lúc cũng phải vỡ bờ.

Nó kéo tay áo cánh tay trái lên, một vết sẹo dài nhìn rất là ghê gớm. Cậu nhìn mà hoảng cả hồn.

- Nó ban cho tôi đây! Đẹp không? Có đẹp giống khuôn mặt bị tạt nước sôi của nó không? Con nhỏ ác độc! Cậu cũng giống nó, cũng ác như nó.

Cậu tròn mắt nhìn nó rồi vô thức lùi lại. Những lời nói của nó cứ ong ong trong đầu cậu, hình ảnh cậu "tàn nhẫn" với nó cứ hiện ra. Cho đến khi nó quay bước chạy đi, cậu mới vội nắm tay nó lại. Cậu nói giọng thật nhỏ.

- Thật sự xin lỗi, tôi đã sai một số điều rồi.

- Tôi nói cho cậu nghe một chuyện, là vì tôi yêu cậu cho nên mới ở lại đây...

Nó xoay lại nhìn cậu, cậu thật dự bất ngờ. Không ngờ nó nói như vậy! Trong lòng cậu có chút ấm áp chảy đầy nơi trái tim. Nhưng chưa vui mừng thì nó đã đẩy tay cậu ra.

- Nhưng tôi đã suy nghĩ lại, có lẽ nhìn thấy cậu là hình ảnh Tú Chi cứ lẫn lộn trong đầu tôi. Tôi sẽ đi nước ngoài để rời xa nơi này mãi mãi. Hai người cứ hạnh phúc.

Nó bước đi khoé mắt không động lại chút nước, mà trên miệng còn lưu nụ cười thoả mãn. Thoả mãn vì nó đã nói ra được nó yêu cậu! Vừa bước xa cậu tầm 10m thì

- Hà Linh, hình như tôi cũng lỡ yêu cô rồi! Ở lại được không?

Nó chùng bước, nó không tin vào tai mình. Không thể nào! Một người như cậu sao lại yêu nó? Cậu còn nói nó ở lại, nó sẽ như thế nào đây?

••Góc tự kỉ••

Có thể là lịch up truyện không còn thường xuyên như trước nữa (▽▽) vì bất giờ lịch học thêm của Vơ đã chồng cao như núi (▽^▽)☹ hôm nay cố ý đăng 2 chap để thử lỗi lầy :))) Bạn nào rảnh nhớ vào tâm sự với Vơ nha!!! Nhớ đừng có quên vote

♪('ε`)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Muộn Rồi

Khuôn mặt bất ngờ của nó từ từ biến thành mĩa mai. Bây giờ nó không tin cậu nữa, vì nó nghĩ cậu giống như cô. Nó không xoay người lại mà chỉ nói vọng.

- Xin lỗi, nhưng bây giờ tình cảm của cậu tôi không thể tin. Không phải cậu yêu Tú Chi sao? Đừng cản tôi nữa! Chào cậu.

Nói rồi nó đi thẳng, bỏ lại mình cậu đứng trơ ra. Cậu tự lẩm bầm rồi tự cười bản thân.

- Muộn rồi!

Vào trong lớp nó lấy cặp rồi bỏ đi ra khỏi lớp. Mấy đứa cùng lớp mắt tròn mắt dẹp nhìn nó rồi nhìn nhau.

- Chuyện mô chi rứa? (chuyện gì vậy?)

- Con Linh hôm nay khác quá tụi bây ơi?

Cô nhìn theo hướng nó đi mắt đầy căm phẫn. Sau khi nó đi thì cậu cũng đi vào, khuôn mặt lạnh tanh. Làm cho mấy đứa trong lớp không khỏi tò mò

- Hà Linh thì tức giận bỏ đi, hot boy thì mặt lạnh tanh bước vào lớp. Tụi bây nói xem là sì căng đần gì đây?

***•••••

Sau khi rời khỏi trường nó tự đi về nhà bằng xe bus. Tâm trạng nó cứ ơ thờ đi đâu. Nó đã suy nghĩ rồi, có lẽ nó nên rời khỏi nơi này, cái nơi đã tạo nên vết thương cho nó. Và rời xa khỏi cậu, nó không muốn trả thù cho nên nó sẽ rời khỏi đây.

Về đến nhà nó lên phòng tìm mẹ. Trúc Liên đang trong phòng xử lý một số tài liệu. Thấy nó vào thì bà ngừng việc

- Sao con về sớm vậy? Ai đưa con về?

- Mẹ à...con sẽ đi theo mẹ về Nga.

Nó cuối mặt xuống giọng nhỏ xiu cô nói hết câu. Trúc Liên nghe thấy con gái nói như vậy thì mừng khôn siết, bà nhất định sẽ cho nó môi trường tốt nhất. Trúc Liên ôm lấy nó

- Con nghĩ đúng rồi, nơi đó sẽ tốt với con hơn. Ngày mai chúng ta sẽ đi, con chuẩn bị đi.

- Trước khi đi con muốn tạm biệt một người. Con đi một lúc rồi sẽ về.

Mẹ nó gật đầu, rồi bảo tài xế đưa nó đi. Nó lên xe rồi nói một dãy số nhà cho tài xế, rồi lẳng lặng nhìn ra bên ngoài.

Xe dừng lại trước một ngôi biệt thự to lớn, nó bước xuống rồi nhón lên ấn chuông. Người làm chạy ra mở cửa cho nó.

- Hà Linh con đó à? Con vào nhà đi.

Nó gạt đầu rồi đi vào nhà, mẹ cậu đang ngồi trong phòng khách đọc báo. Thấy nó thì bà buông cuốn báo xuống đi thẳng lên phòng. Nó cũng không quan tâm, đi thẳng lên phòng tìm bà nội.

Đứng trước cửa nó gõ nhẹ vào cửa. Một giọng nói già nua truyền ra

- Vào đi!

Nó đẩy cửa đi vào nhìn thấy bà thì nó mỉm cười. Bà cũng rất vui khi nhìn thấy nó.

- Là Linh đó hả con? Ngồi xuống đây đi, bà nhớ con quá!

- Dạ con cũng nhớ bà nữa!

Nó ôm lấy bà. Từ nhỏ đến giờ bà nội nó thì mất ông bà ngoại thì nó chỉ gặp thời bé xíu thôi. Nó cứ xem bà y như bà ruột nó.

- Hôm nay con đến đây là để tạm biệt bà.

- Con sắp đi đâu hả? Nghe nói con đã tìm lại được mẹ?

- Dạ con tìm được mẹ rồi, con sẽ theo mẹ ra nước ngoài. Chắc có lẽ con không còn về đây nữa đâu

Bà cười hiền xoa đầu nó

- Bà chúc con đi bình an. Có lẽ cả đời này đây là lần cuối bà được gặp con.

Nó lắc đầu.

- Có cơ hội con nhất định về thăm bà, bà mãi như là bà nội của con

Hai bà cháu hàn thuyên cả buổi. Bà cảm cho nó một chiếc nhẫn quý, bà nói là quà tặng cho nó. Nhưng nó không biết rằng đó chính là nhẫn gia truyền của nhà họ Đặng, do tổ tiên truyền nhau để lại. Có lẽ bà đã ngắm được cháu dâu rồi chăng?

Lúc nó đi về thì đúng lúc cậu vào nhà, cả hai chạm mặt nhau. Nhưng rồi nó sai bước đi ra xe không nói gì thêm. Cậu vội chạy lên phòng bà, vì cậu biết chắc nó đến đây tìm bà.

- Hà Linh đến đây hả bà?

Bà gạt đầu rồi đeo cặp kính vào đọc tin tức, miệng nhàn nhả nói tiếp.

- Con bé đến đây tạm biệt bà. Nó nói lần này ra nước ngoài nó không về nữa, mai nó sẽ đi!

Cậu có chút biến động trong đôi mắt, vậy là nó nói thật với cậu. Bà nội ngược lên nhìn khuôn mặt cậu.

- Con sao vậy? Nó đi thì đâu liên quan đến con? Ánh mắt đó là sao? Chẳng lẽ...

Nói đến đây bà mỉm cười đặt tờ báo xuống

- Con thích con bé?

Như trúng tim đen cậu giật mình nhìn lên khuôn mặt phúc hậu của bà. Cậu nói mà giọng cứ lắp bắp.

- Con...con

- Thích thì thích, có gì đâu mà con với con. Nhưng mà con bé quyết định như vậy rồi, có cản cũng lg được. Muộn rồi con à!

Bà lắc đầu rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng. Cậu cứ đứng đó chữ "muộn rồi" cứ âm ỉ trong thâm tâm. Vậy là nó sẽ đi?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Trở Về

Ngày hôm sau ở sân bay tân sơn nhất là một ngày đẹp trời để khởi hành chuyến bay. Trúc Liên đã đặt vé chuyến bay sớm nhất vào 9h sáng nay. Mọi thứ đã chuẩn bị rất chu đáo, nó không còn gì luyến tiếc nơi đây nữa. Nó sẽ không trở về.

- "Hành khách chú ý chuyến bay từ Việt Nam sang Nga còn 20 phút nữa cất cánh. Xin hành khách hãy nhanh chóng hoàn tất thủ tục nhập cảnh"

Mẹ nó dắt nó vào cửa hải quan. Nó kéo vali đi một cách không vương vấn. Nhưng nó đâu ngờ có một ai đó đang đến tìm gặp nó nhưng đã không kịp.

Chiếc máy bay cất cánh, cậu cũng nhìn theo. Nhận ra mình đã đến trễ để nói với nó "tôi sẽ đợi"

....

6 năm sau:

Sân bay hôm nay đông chật khít, người người cầm băng đôn và biểu tượng đứng trước cổng đón một người. Hình như cô ấy là một ca sĩ quốc tế nổi tiếng những năm gần đây.

- Chị ấy kia!

Lời nói của một cô gái vừa dứt thì bên trong cô nàng kia đi ra với khuôn miệng cười mỉm, thân thiện. Cô mang phong cách quốc tế quyến rũ, khuôn mặt bị che một nửa vì chiếc mắt kính to. Mái tóc nâu đỏ xoan bồng bênh quyến rũ, đôi môi đỏ cực sexy.

- Chị Halin em yêu chị!

- Chị định quá Halin ơi!!

Những tiếng hét náo loạn vang lên. Cô ca sĩ mang tên Halin đó vẫn vẫy tay chào khi đang bị người hâm mộ chen lấn. Các vệ sĩ đã cố gắng giải vây cho Halin, cô cũng nán lại để ký tên cho một vài người. Khi ra tới xe cô cười tươi và vẫy tay nói.

- Chào mọi người! Mọi người vất vả rồi.

Tất cả fan hâm mộ hét lên, vì Halin nói tiếng Việt rành rọt. Cô bước lên xe và đi thẳng về công ty quản lý. Trong xe Halin từ từ tháo chiếc mắt kính xuống, đôi mắt cô đen láy khoé mắt dài quyến rũ. Chị quản lý kể bên bắt đầu thông báo lịch trình.

- Hà Linh à chiều nay em có live show trực tiếp ngoài trời đấy. Xong live show em sẽ đến công ty quản lý để gặp nhà đầu tư cảm ơn, rồi sẽ tham dự họp báo mừng em về Việt Nam.

Không thể tin nổi! Cô gái xinh đẹp đầy mê lực này chính là Hà Linh, càng trưởng thành vẻ đẹp ngây thơ cũng đã biến mất. Hà Linh một mối ngã cổ ra sau.

- Em biết rồi!

Từ khi qua Nga thì lúc nào tâm trí cô cứ lơ lơ, tiếng Nga lại khó học. Nhưng rất may là cô có một người "ba kẻ" rất tốt. Biết Hà Linh thích ca hát nên ông đã cho theo học thanh nhạc, gửi cô qua Hàn Quốc phát triển sự nghiệp. Khi sự nghiệp Hà Linh đã đến đỉnh, cô không ngờ lại có một ngày cô sẽ về Việt Nam cộng tác.

Xe dừng trước cửa một công ty quản lý lớn. Vừa bước xuống ống kính phóng viên đã lách tách không ngừng. Cô lịch sự vẫy tay chào và cùng chị quản lý mới Lio đi vào trong.

- Halin cô đến rồi, mời cô ngồi.

Cô nhàn nhã ngồi xuống. Giám đốc lại tiếp tục.

- Nghe nói cô cũng là người gốc Việt, nên có thể nói tiếng Việt?

Hà Linh gật đầu, cô chỉ lắng nghe mà không lên tiếng.

- Cảm ơn cô đã đồng ý cộng tác với công ty quản lý của tôi, từ đây Lio sẽ là quản lý mới của cô. Mời cô ký vào đây.

Hà Linh đặt bút vào và ký. Giám đốc nói tiếp.

- Tôi nay, nhà đầu tư của live show cô sẽ đến. Mong cô đích thân đến nói một tiếng cảm ơn.

- Giám đốc, yên tâm đi tôi sẽ đến.

....

02.00pm sân vận động.

Một sân khấu hoành tráng được dựng lên. Hà Linh đã chuẩn bị sẵn sàng lên sân, cô mặc một bộ đồ bó sát trong cực quyến rũ. Tiếng MC đang sôi động để khuấy động không khí bên ngoài.

- Các bạn thích ai?

- Halin!!!!

- Hôm nay Halin sẽ mang đến cho bạn một không khí sôi động, mọi người cùng nhau cháy nào!

- Halin, Halin, Halin!!!!

Màn khói mờ màng trên sân khấu và những điệu nhạc bắt đầu vang lên. Sự xuất hiện của Hà Linh làm fan hâm mộ la hét không ngừng. Những vũ điệu sôi động của cô cuốn hút người nhìn.

....

Sau khi live show kết thúc, Hà Linh được các vệ sĩ bảo vệ đưa ra xe an toàn. Hôm nay cô đã cháy hết mình với người hâm mộ. "Reng" điện thoại cô đổ chuông

- Alo

- Halin cô giờ này sao chưa tới.

Là giám đốc Việt công ty quản lý

- Tôi mới xong liveshow, đợi 15 phút nữa sẽ tới.

- Được.

Hà Linh cúp máy. Tối ngày hôm nay cô đã rất hài lòng với những gì mình đã chọn. Công việc này khiến cô bận rộn để quên đi mọi chuyện, nhưng hình bóng đó vẫn không thể quên. "Reng" điện thoại lại đổ chuông, Hà Linh lười biếng nghe lấy.

- Alo

- Linh à, em đã xong hết việc chưa?

Bên đầu dây kia một giọng nam trầm ấm vang lên.

- Em đang đi gặp nhà đầu tư.

- Anh nhớ em!

Giọng nói du dương nghe thật em tai vang lên bên tai cô. Hà Linh chột mím môi lại.

- Anh Phong à, đừng nói như vậy! Em không thể chấp nhận anh biết mà?

- Nhưng anh chỉ muốn nói là anh nhớ em.

Cô thở dài.

- Em biết rồi. Thôi anh đi làm đi, đã hơn 7h sáng rồi đấy. Em cúp máy đây!

Vừa định bấm tắt thì giọng Phong lại vang lên.

- Hà Linh, ngày mốt anh sẽ sang đó thăm em. Vậy thôi tạm biệt.

Anh cúp máy. Cô thở dài rồi rút chiếc điện thoại sang một bên. Mạnh Phong là một người bạn bên nước ngoài của cô. Từ khi sang Nga đi học Hà Linh đã gặp anh, anh là người gốc Việt nên cô rất nhanh làm quen.

Không ngờ mới đây anh vừa tỏ tình làm cô bối rối và muốn trốn tránh. Mạnh Phong rất tốt, nhưng người đó vẫn không thể quên. Nên cô đành trốn tránh Mạnh Phong

••Góc tự kỉ••

Nay đăng 3 chap lun nha! Đây là bắt đầu từ chap này Hà Linh đã lớn rồi, chuyện tình giữa họ sẽ chính thức bắt đầu và dự định sẽ xuất hiện thêm nhiều nhân vật khác.

Chương 18: Chạm Mặt

07.13pm công ty quản lý Việt Đông.

Hà Linh bước vào trong phòng giám đốc. Hình như tổng giám đốc bên công ty đầu tư chưa tới thì phải.

- Anh Việt họ chưa tới sao?

- Chưa, cô ngồi xuống đi!

Hà Linh ngồi xuống ghế, quản lý Lio đi lấy nước trái cây cho cô.

- Công ty đầu tư cho cô lần này là Thiên Mỹ, một công ty lớn rất có tiếng tăm.

Nghe tên công ty cô neho mắt lại, hình như cô đã nghe tên này ở đâu rồi thì phải. Đang suy nghĩ thì có tiếng bước chân đi vào, giám đốc Việt vội đứng lên chào.

- Tổng giám đốc anh đã đến mời ngồi.

Anh ta cũng biết mình đến trễ nên lịch sự xin lỗi.

- Ngại quá, công ty có chút việc nên tôi đến trễ.

Lạ thật, cô nghe giọng nói này thật quen tay. Hà Linh đang xoay lưng về phía người đó nên không thể nhìn thấy. Giám đốc Việt vội xua tay.

- Không có gì đâu ạ! À, đây chính là Halin ca sĩ mà công ty anh đã đầu tư sân khấu.

Hà Linh quay sang cuối đầu tỏ vẻ cảm ơn. Sau đó ngước mặt lên.

- Chào anh, tôi là Ha...

Cô chợt im lặng, tổng giám đốc Thiên Mỹ không ai khác chính là Đặng Hoàng Khoa-anh. Anh không thể nhận ra cô bởi lớp trang điểm đó, nhưng cô thì có thể nhận ra anh. Hoàng Khoa trưởng thành rồi, trong anh đẹp trai và hấp dẫn hơn trước. Thấy cô tự nhiên ngừng lại, Hoàng Khoa nói.

- Hình như tôi đã gặp cô?

Hà Linh biết anh không nhận ra mình nên vội chối, rồi mỉm cười.

- Anh nhầm rồi, tôi mới sang Việt Nam thôi. Tôi là Halin ca sĩ quốc tế, hân hạnh được gặp anh.

Cô đưa tay ra bắt tay với anh. Vẫn là hơi ấm đó làm cô run rẩy và vui sướng. Anh vừa bắt tay vừa mỉm cười với cô.

- Mời anh Đặng ngồi.

Giám đốc Việt kêu người mang trà tới, Hoàng Khoa nhàn nhã ngồi xuống. Hà Linh cũng ngồi xuống. Không khí bỗng nhiên chìm vào sự gượng gạo, giám đốc Việt vội xua tan bầu không khí.

- Cô Halin sao cô không cảm ơn Khoa tổng một tiếng gì? Anh ấy đã cung cấp vật liệu để dàn dựng liveshow đấy!

Hà Linh biết này giờ mình quên việc tới đây là cảm ơn. Nên quay sang mỉm cười với Hoàng Khoa.

- Cảm ơn tổng giám đốc Khoa, anh vất vả rồi!

Anh cười một nụ cười hút hồn bao cô gái, rồi bụng tách trà lên.

- Đầu tư cho ca sĩ lớn như cô thì tôi cũng được nhiều lợi nhuận mà. À mà sao tôi thấy cô lại rành tiếng Việt vậy?

Cô cười nhạt

- Vì đây là quê hương của ba tôi. Lúc nhỏ có sống ở đây, nhưng lên sáu tuổi nhà có biến cố nên mới sang Hàn Quốc.

Anh tiếp tục hỏi

- Vậy lúc ở đây chắc cô cũng có tên Việt nhỉ?

Hà Linh nhìn anh rồi vô thức miệng nhếch lên cười. Hai tay đan vào nhau

- Hồi bé tên tôi là Hà Linh nhưng sau này đã đổi thành Chun Song Halin rồi.

Hoàng Khoa giật mình khi nghe câu trả lời. Một hồi ký ức về hai chữ Hà Linh ủa về, làm anh thoáng giật mình nhìn về cô gái đối diện. Có lẽ nào là cô ấy? Nhưng không thể nào Hà Linh sao có thể thành ra như vậy? Nghĩ đi cũng nghĩ lại Hà Linh đã đi 6 năm, có lẽ thời gian đó đủ thay đổi một con người. Bao nhiêu câu hỏi hiện ra trong anh, vậy là anh quyết định hỏi cô.

- Xin hỏi lúc trước cô họ gì?

Nói thật anh đã trông chờ vào câu trả lời đó. Hoàng Khoa muốn biết đây có phải là cô hay không? Nhưng hình như có một chút quen thuộc.

Hà Linh nghe thấy câu hỏi thì cũng không mấy bất ngờ. Chắc anh đang tò mò lắm

- Tôi từng họ...

Không gian như ngừng lại chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người. Anh đang trông chờ.

- Halin oi, đã đến buổi họp báo rồi đó em. Đi ngay thôi

Chị quản lý Lio cắt ngang cuộc trò chuyện đang phản kích tính này. Hoàng Khoa đưa ánh mắt viên đạn về phía Lio, làm chị thoáng sồn gai óc. Hà Linh cười rồi đứng lên

- Ngại quá, xin lỗi hai người tôi phải đến buổi họp báo. Xin phép.

Cô bước ra tới cánh cửa phòng thì tiếng anh vang lên làm cô đứng lại.

- Để tôi đưa cô tới đó, dù gì tôi cũng là khách mời.

Giám đốc Việt nhìn ra tình ý của anh nên cũng chen vào nói giúp.

- Đúng rồi đó Halin, cô đi với tổng giám đốc đi cho tiện. Xe quản lý sẽ đến sau.

- Không được đâu giám đốc, em phải đi theo để bảo vệ cho Halin

Chị Lio một lần nữa lại lên tiếng. Lời nói của chị làm đen mặt cả hai người đàn ông trong phòng. Anh không hỏi ý kiến nữa mà trực tiếp nắm tay kéo Hà Linh đi. Hà Linh không kháng cự được mà cứ tùy ý cho anh kéo đi.

Ra đến cửa thấy đám phóng viên đứng đầy ra, Hoàng Khoa cởi chiếc áo vest trùm lên đầu của cô.

- Ồ?

- Che lại, nếu đám phóng viên thấy thì sẽ có tin không hay.

Cô cụp đầu xuống, để anh kéo ra ngoài. Chiếc áo khoát đậm mùi hổ phách thuộc về anh cứ thoang thoảng bên Hà Linh, dù miệng nói không yêu nhưng không thể cự tuyệt. Cô tham lam tận hưởng mùi hương thuộc về anh.

Đám phóng viên thấy tổng giám đốc trẻ Thiên Mỹ đi với "gái lạ" nên cứ tò mò nhón máy ảnh. Hoàng Khoa ra sức luồn lách đưa Hà Linh ra khỏi đám phóng viên, tiến về chiếc xe Audi đang đậu ngoài đó. Trong xe là trợ lý của anh.

- Từ, phiền cậu đón taxi về. Hôm nay tôi có chuyện cần đi một mình.

Trợ lý hiểu chuyện lập tức bước ra khỏi xe, nhường chỗ cho "người đẹp" của sếp. Hoàng Khoa vòng sang ga-lăng mở cửa xe cho Hà Linh.

- Mời!

Hà Linh ngoan ngoãn bước lên xe. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh đến địa điểm họp báo, trong xe không khí có chút ngưng ngừng khó phá bỏ. Nhưng anh lại tiên phong cho việc phá không khí đó.

- Lúc nãy nói đến đâu rồi nhỉ? Cô Hà Linh đây là họ gì?

••Góc tự kỉ••

Uầy! giờ này mới đi học thêm dzĩa. Tâm trạng hôm nay đặc biệt thoải mái, nên lúc chiều đã lang thang trên diễn đàn tìm truyện để edit "trộm" :))) thôi thì hôm nay được cô giáo toán khen "Em toàn làm chuyện riêng trong lớp" làm gì? Viết truyện đó (' ▽ ') thương Vợ chưa? Thôi mấy nàng đọc đi ta lên đồ, đi chơi đây (' ▽ ')/ xúu nữa tui lên check cmt với vote đó nha :)))

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tôi Sẽ Đợi

Hoàng Khoa nhìn sang cô có vẻ mong chờ câu trả lời. Hà Linh cười mỉm, tay tháo bỏ chiếc áo vest của anh gạt ngang xuống bụng, trả lời bình tĩnh.

- Có vẻ anh Khoa quan tâm đến họ tôi nhỉ? Tôi họ Giang, là Giang Quỳnh Hà Linh.

Tên Giang Quỳnh Hà Linh này là do bà dựng cô đặt lại. Ông ấy tên Việt là Giang Đức Linh, vì muốn Hà Linh sau này có cuộc sống hoàn toàn mới và là người thừa kế duy nhất, nên ông đã đổi họ cho cô và xem như con gái ruột

Hoàng Khoa ánh mắt thoáng tia thất vọng, vài giây trước anh còn hi vọng là họ Phương. Anh cười gượng gạo.

- Tôi cứ tưởng cô là một người.

Hà Linh nhếch mày lên.

- Có thể cho tôi biết anh tưởng tôi là ai không?

Anh vẫn tay giữ vô lăng đôi mắt nghiêm nghị nhìn về phía trước. Cánh môi nhấp nháy quỵn rữ.

- Là một người tôi yêu, mà không nhận ra mình yêu. Cô ấy...cũng tên Hà Linh.

Trong mắt cô thoáng tia ấm áp, nhưng cô lại giả vờ cười nói như không biết.

- Nếu anh không chê tôi nhiều chuyện thì có thể kể tôi nghe về cô gái đó được không?

Hoàng Khoa bật cười thành tiếng, cuộn tay lại che miệng nhìn cô.

- Nếu cô không nói là tôi lảm lời thì tôi kể.

Hà Linh lắc đầu rồi cười. Anh bắt đầu kể, nói đến hai chữ Hà Linh sáu năm nay nhắc đến cô như một niềm hạnh phúc.

- Cô ấy bằng tuổi tôi. Ngày bé không biết chuyện gì xảy ra cô ấy bị làm osin của bạn tôi. Hà Linh rất hiền lành, nhiều lúc còn ngây thơ đến ngu ngốc. Một lần sang nhà tôi chơi chẳng hiểu sao, cái chuỗi quý của mẹ tôi lại ở trên cổ cô ấy. Tôi là người ghét nhất giả dối và ăn cắp, nên từ lúc đó đã có ác cảm với Hà Linh.

Nói đến đây anh dừng lại một lúc. Ánh mắt cô như chứa nỗi niềm oan ức, Hà Linh lặng yên nhìn ra cửa sổ.

- Rồi thế nào nữa? Anh kể tiếp đi.

- Cô chủ của Hà Linh có thể gọi là thanh mai trúc mã của tôi. Nói ra thật buồn cười, tôi chỉ xem cô bé ấy là em gái, lại tự ngộ nhận là mình yêu. Nhưng từ lúc nào không biết, tôi đã thích Hà Linh. Cô ấy thực sự đáng thương, mọi sự tôi đã hiểu lầm cô ấy. Đến lúc nhận ra thì đã muộn.

Anh nói mang một chút hối hận và ray rứt. Hà Linh lén nhìn sang anh, đôi mắt anh chứa đầy tâm sự và hối hận. Không phải cô không yêu anh, mà vì ngày ấy đơn giản Hà Linh chỉ nghĩ đây là một trò đùa của Tú Chi. Và lúc đó cô cũng không đủ dũng khí để đón nhận tình yêu của Hoàng Khoa.

- Anh nói muộn là như thế nào?

- Cô ấy đi nước ngoài rồi, đã sáu năm không có tung tích. Tôi muốn gặp cô ấy

Hà Linh cắn môi

- Sao anh lại muốn gặp? Chẳng lẽ sáu năm qua anh vẫn chờ?

- Đúng, vì ngày cô ấy ra sân bay tôi đã đến nhưng không kịp. Lỗi tôi muốn nói với cô ấy là tôi sẽ đợi. Vậy nên tôi sẽ tiếp tục đợi.

Hà Linh bất ngờ, chẳng lẽ ngày cô đi anh cũng tới. Kiểm hãm sự bất ngờ đó cô nói tiếp.

- Nếu bây giờ cô ấy có gia đình thì sao.

- Chẳng sao cả, cô ấy hạnh phúc tôi cũng hạnh phúc. Dù gì cô ấy cũng ghét tôi, chỉ cần thấy Hà Linh cô ấy hạnh phúc là tôi đã yên lòng.

Những câu nói đó như khiến cô rơi lệ cô muốn nói "tôi không ghét cậu, ngày ấy là tôi nói dối" nhưng bật không thành lời. Nét mặt Hà Linh có chút thần thờ, Hoàng Khoa thấy vậy làm lạ.

- Cô sao vậy, sắc mặt cô không được tốt?

Hà Linh bình tĩnh lắc đầu, rồi đưa tay vén lọn tóc che đi khuôn mặt.

- Không có, tại tôi nghe thấy câu chuyện có chút cảm động thôi.

Hoàng Khoa cười nhạt, chẳng mấy chốc xe đã lăn bánh đến điểm hẹn. Bên ngoài có nhiều fan hâm mộ và phóng viên đã đợi sẵn.

- Cô xuống trước đi, cùng xuống sẽ có tin đồn đấy.

Hoàng Khoa cười tỉnh nghịch, Hà Linh nhướn mày lên.

- Tôi không sợ, nếu như anh đưa tôi đi thì cũng phải đưa tôi vào chứ?

Hoàng Khoa nhúng vai rồi mở cửa xe.

- Tùy cô thôi

Từ trong xe bước ra, mọi người đều nhận ra dáng của tổng giám đốc trẻ tuổi, nổi tiếng Hoàng Khoa. Các cô gái được một phen điêu đứng, cánh nhà báo bấm máy không ngừng. Nhưng khi anh vòng sang mở cửa cho người ngồi phía trong, mọi người đều hò hét không ngớt.

- Trời ơi, tổng giám đốc Thiên Mỹ đi chung với ca sĩ Halin kia.

- Nhìn đẹp đôi quá à, ghen tỵ ghê.

Phóng viên chen nhau chụp hình và đưa micro ra đặt hàng loạt câu hỏi.

- Cô Halin đang hẹn hò với tổng giám đốc Thiên Mỹ sao?

- Hai người đã quen bao lâu rồi?

- Anh Hoàng Khoa hãy cho chúng tôi biết anh có ý định lâu dài không?

...

Hàng loạt câu hỏi được suy diễn bởi trí tưởng tượng của họ đến chóng mặt. Hà Linh chỉ vẫy tay chào và mỉm cười trả lời.

- Chúng tôi chỉ là bạn.

Xe quản lý đến, nhanh chóng đưa Hà Linh và Hoàng Khoa vào trong. Bên ngoài qua lời nói của Hà Linh đám phóng viên không tin và đã truyền nhau cho thông tin trang bìa ngày mai "Nghị án hẹn hò của ca sĩ Halin và tổng giám đốc Hoàng Khoa"

Bên trong buổi họp báo tổ chức y như một buổi tiệc đứng, với sự góp mặt của nhiều người nổi tiếng trong nhiều lĩnh vực. Hoàng Khoa bị các giám đốc khác lôi kéo ra bàn tiệc nói chuyện để nịnh bợ cho việc làm ăn.

Hà Linh tiến lên phía sân khấu trình trọng cuối chào và bắt đầu nói.

- Cảm ơn các vị đã đến với buổi họp báo của tôi ngày hôm nay. Buổi tiệc này cũng như đánh dấu sự bước chân của tôi vào showbiz Việt. Một lần nữa xin cảm ơn và mong sự giúp đỡ của mọi người.

Ánh mắt Hà Linh vui vẻ nhìn xung quanh để chào hỏi. Bỗng cô khựng lại một người có dáng cao gầy, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp đang đứng bên cạnh một tên béo lùn. Hà Linh không thể quên đi khuôn mặt "nhân tạo" đó, chính là Tú Chi

••Góc tự kỉ••

Thông báo cho mấy nàng hai tin, vui và buồn. Muốn nghe tin nào trước nà, thôi Vợ biết rồi là buồn chứ gì? :)))

Tin buồn là Vợ sắp cận ý và không có thời gian. Cái này là bài ca con cá của Vợ rồi ha :))) tới tin vui nà.

Tin vui, nhờ em của Vợ @karry-roy2109 sẽ giúp Vợ đăng truyện bằng nick này @tiny_little. Vợ đã viết đến chap 21, mấy nàng sướng nga~ em Vợ sẽ đăng thường xuyên (mà thường xuyên của nó ra sao Vợ cũng méo biết)

Còn một điều nữa, truyện sẽ đẩy tiến độ nhanh cho sớm hoàn truyện nhá! Mong là mấy nàng không phiền khi Vợ update nhiều.

Thôi mà ai là tiểu bản giải cứ bơi hết vào đây đề >.< Vợ rất chân thành khi được làm quen với mấy tú điệp thảo a~ :)))

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gặp Lại cô Chủ

Chap này rất nhiều hứa hẹn cho antifan bé Chi :))) thưởng thức đi a~

....

Lúc xuống sân khấu Hà Linh hỏi chị Lio

- Lio người kia là ai vậy?

Hà Linh chỉ tay về phía Tú Chi. Chị Lio lập tức sắc mặt khinh thường, giọng mỉa mai.

- Người mẫu Đỗ Bảo Tú Chi, nghề tay trái là người mẫu. Nhưng nghề tay phải thiên hạ đồn là gái bao cao cấp, chị còn nghe là khuôn mặt đó là do phẫu thuật. Con người này em đừng nên có quan hệ.

Gái bao cao cấp? Nghe cụm từ này tự nhiên lòng Hà Linh dâng lên cảm giác...mãn nguyện. Chỉ cần nhớ đến những việc trong quá khứ là con hận không thể kìm chế. Hà Linh giả vờ đi lại chỗ Tú Chi.

- Anh, tối nay em về nhà anh nha?

Tú Chi nũng nịu với tên béo lùn đó.

- Xin chào hai vị, cảm ơn hai người đã đến đây. Tôi là Halin

Hà Linh chen vào cuộc nói chuyện mờ ám đó. Tên béo thấy Hà Linh thì hai mắt sáng ngời gật đầu đẩy Tú Chi ra.

- Xin chào, tôi là Ngọc Long giám đốc công ty phân lân.

Tú Chi bị đẩy ra thì tức giận nhìn cô ca sĩ trẻ. Hà Linh thấy khuôn mặt đó thì cô cười nói

- Có phải là người mẫu Tú Chi không?

Tú Chi kênh mặt lên, biết mình cũng có chút nổi tiếng nên lên giọng, đi về phía tên béo kia ôm lấy cánh tay hắn.

- Đúng, tôi là Tú Chi. Còn đây là người yêu của tôi.

Nhìn cái tên Ngọc Long đó mặt mày dâm dăng, tướng thì to béo, chỉ có trên người nhiều vàng. Tên này có bồ thì Hà Linh cô cũng chẳng cần, vậy mà Tú Chi lại sợ cô đến đây dành?

Tên béo thấy Tú Chi nói vậy thì nét mặt không vui, mạnh tay đẩy cô ra. Tên béo bây giờ đang mê mẩn Hà Linh mà Tú Chi cứ ôm khăng khăng hắn.

- Ai là người yêu cô? Đừng nhận bừa.

Tú Chi bị đẩy ngã xuống đất, mọi người đều xoay lại nhìn làm cô nhục nhã. Tên béo bước gần về Hà Linh, đôi tay béo ục ịch nắm lấy tay cô. Hắn nói nhỏ vào tai cô

- Đến với anh, anh sẽ làm chỗ dựa cho em

Hà Linh kinh tởm loại người này, về mặt mặt cô giận dữ. Cô liền vung tay tát thật mạnh lên mặt hắn ta. Mọi người đều giật cả mình nhìn về hướng đó, họ

không hiểu chuyện gì xảy ra. May mà nhà báo không có trong đây, nếu không hình tượng cô chắc cũng không còn.

- Hồn đảng! Ăn nói cẩn thận, tôi không phải loại người đó.

Tên béo ôm lấy khuôn mặt đỏ chét sung vù đẩy tức giận. Hấn chỉ tay về phía cô.

- Mẹ kiếp! Mày tưởng mày sạch sẽ lắm sao? Cờ như mày tao chắc đã có chục thằng "chơi". Bày đặt giải nai, còn đánh tao.

Tú Chi muốn lấy lòng tên béo nên cũng xen vào bô ba.

- Cô Halin nổi tiếng nhưng thật không có giáo dục, dám ra tay đánh người. Hôm nay tôi thay Ngọc Long trả lại cô bạt tai này!

Tú Chi giờ tay lấy lực thật mạnh đánh vào khuôn mặt cô, nhưng lại bị cản lại. Cô khó chịu quay lại đằng sau, Tú Chi giật mình vội kéo tay xuống. Người cản cô lại chính là Hoàng Khoa!

Anh tức giận đi lại phía Hà Linh kiểm tra.

- Có bị thương không?

Cô lắc đầu. Tú Chi nhìn người con trai trước mặt, đã sáu năm cô không gặp. Tú Chi vô thức gọi tên anh

- Khoa!

Hoàng Khoa xoay người lại, lập tức bị Tú Chi ôm chầm lấy. Cô khóc nức nở.

- Anh có biết em nhớ anh lắm không? Đã sáu năm từ ngày nó đi anh đã không gặp em. Khoa à, em yêu, em nhớ anh nhiều lắm.

Cả phòng được một phen sững sốt. Nhìn vào họ cứ nghĩ đây là một cuộc tình tay ba, nhưng không ngờ Hoàng Khoa lại có quan hệ với "gái bao cao cấp" Tú Chi. Là anh bắt cả hai tay sao?

Hà Linh thái độ dừng đứng không quan tâm, nhưng lại thấy kinh tởm Tú Chi cực kì. Cô nhìn Tú Chi như là một con kí sinh ăn bám đàn ông, cực kỳ ghê tởm.

Tú Chi chưa kịp kiễng chân lên hôn người con trai hoàn mỹ, làm cô điên cuồng nhớ duối sáu năm nay. Thì bị anh ghê lạnh đẩy ra.

- Tôi không biết cô!

Tú Chi sững người, tiếng cười trong căn phòng vang lên. Làm cô như cảm thấy si nhục. Hoàng Khoa kéo Hà Linh ra khỏi vụ lùm xùm này, chưa đi được nửa bước Tú Chi đã dùng giọng nói sắt bén lên tiếng.

- Đặng Hoàng Khoa! Anh "quan hệ" với tôi cho đã, trên giường còn nói yêu tôi. Bây giờ anh lại cầm tay một con khác đi sao?

Anh khựng lại, bao nhiêu ánh mắt tò mò đổ về anh. Hoàng Khoa nhếch mép lên cười rồi xoay sang Tú Chi dùng giọng nói mỉa mai nói với cô.

- Xin hỏi cô Tú Chi, lúc này mọi người ở đây đều nghe sáu năm cô không gặp tôi. Vậy cho hỏi cô trèo lên giường tôi bằng cách nào? Hãy giữ lại một chút tự trọng cho mình. Chào cô.

Hoàng Khoa kéo tay Hà Linh ra ngoài, để cô ở lại trong sự nhục nhã. Tú Chi vội chạy lại đỡ tên Ngọc Long, nhưng liền bị hấn tát cho một bạt tai. Rồi vung cho cô một sấp tiền.

- Dâm đảng, lẳng lơ. Tiền này biến đi, đừng quẩn tôi nữa!

Khi hắn bỏ đi, cô tức giận. Mọi người đều xàm xì to nhỏ khiến cô muốn điên tiết. Sấp tiền bên dưới Tú Chi tức giận dậm đạp lên, rồi cầm lên xé (Vợ Polyme xé được sao?)

••Góc tự kỷ••

Hôm nay thứ bảy, không có học :)) đang rảnh cho nên muốn tìm người xả xì-chét :3. À mà chap này mấy tình yêu có thấy nhảm không? Ai rảnh vào cmt ý tưởng đề

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhảm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Là Anh Lo Lắng Cho Cô Ấy

Anh kéo cô ra khỏi tàn cuộc đó, Hà Linh ngây ngơ, chẳng phải anh yêu Tú Chi sao? Chỉ mới sáu năm mọi chuyện đã thay đổi. Thấy nét mặt cô thần thờ anh dừng lại.

- Bị thương à?

Cô lắc đầu. Anh kéo cô đi tiếp.

- Đi ra cửa sau, tôi sẽ đưa cô về.

Hà Linh cũng đã mệt mỏi rồi, liền đẩy cái người trước mặt ra. Bây giờ một chút cũng không muốn liên quan. Điều cô cần lúc này là yên tĩnh. Hoàng Khoa bị bất ngờ khi người trong tay vùng ra. Anh đứng lại, ánh mắt thâm trầm nhìn cô. Hà Linh lại nhìn anh bằng ánh mắt long lanh của mình, như có tia điện cô bất giác nghe tim đập nhanh một tiếng, liền vội vàng lùi về phía sau.

Đúng lúc đó tên nhà báo đang nghe điện thoại ở khu sau, vô tình chụp được cảnh tượng ấy. Cô ca sĩ tài năng đang cố gắng thoát khỏi vị tổng giám đốc vàng. Hắn ta chụp rất nhiều ảnh, và rất thoải mái khi chỉ mình có được những tấm ảnh này. Sau đó hắn cẩn thận cất máy ảnh nhìn xung quanh rồi đi mất.

- "Xin lỗi, nhưng tôi tự mình đi được. Không cần anh bận tâm, quản lý sẽ đưa tôi về."

Hà Linh lạnh lùng lên tiếng, sau đó quay mặt bước vào trong. Để lại phía sau là sự hụt hẫng của Hoàng Khoa, anh bỏ đi ra ngoài xe chỉ thấy trên môi nụ cười nhàn nhạt.

Chị Lio trong buổi tiệc cũng biến đi đâu mất, Hà Linh có gọi nhưng chị ấy không nghe máy. Cô thở nhẹ một tiếng nhờ người vệ sĩ gần đó gọi người của cô ngoài xe vào. Sau đó họ hộ tống cô ra khỏi đám phóng viên đang lách tách máy ảnh kia.

Như một ngôi sao cô chỉ mỉm cười vẫy tay về phía họ. Vệ sĩ được cử tới đưa cô về căn hộ được chuẩn bị sẵn, là một khu chung cư cao cấp dành riêng cho người giàu có. Bên công ty đã chuẩn bị sẵn một căn hộ trên tầng cao nhất cho cô. Không biết từ bao giờ mà Hà Linh lại thích nơi cao nhất như vậy.

Sáng hôm sau Hà Linh ốm bệnh, có lẽ là vì không khí chưa quen. Cô không thể rời khỏi giường hay làm bất cứ việc gì. Chỉ thấy trong người cứng đờ khó chịu. Điện thoại cứ gọi tới tấp nhưng không có câu trả lời. Trán cô lấm tấm mồ hôi cổ với lấy điện thoại nhưng rồi ngắt xiu.

- "Quản lý, Halin đâu? Giờ này sao cô ấy chưa đến? Cuộc hẹn bên phía đại diện thì sao đây."

Giám đốc không thể kiềm lòng cứ đi qua đi lại trong phòng làm việc, chị Lio liên tục gọi vào số của Hà Linh với gương mặt lo lắng.

- "Hôm qua sau khi Hoàng Khoa kéo cô ấy ra ngoài, tôi liền nhận được cuộc gọi từ bệnh viện, vội vã chạy đi. Sáng nay có đến căn hộ nhưng gọi mãi không có ai bên trong. Cô ấy đâu có quen thuộc nơi này? Liệu...Khoa tổng có đi cùng Halin không sắp?"

Giám đốc ngồi vào ghế lấy chiếc điện thoại bàn gọi cho ai đó.

- "Giúp tôi liên lạc bên tổng giám đốc Đặng, kết nối này liền cho tôi."

Tổng giám đốc sau khi nghe lời nói của bên phía công ty, bất giác anh giật mình. Trong lòng dấy lên chút bất an, liền đứng dậy lấy chiếc áo vest được choàng sau ghế mặc vội vào. Thư ký đi vào đặt hồ sơ lên bàn.

- "Thưa sếp, cuộc họp chuẩn bị bắt đầu rồi. Gương mặt đại diện vẫn chưa đến."

Anh nhìn đồng hồ trên bàn, rồi cầm lên đưa lại cho cô thư ký ấy.

- "Tạm hoãn cuộc họp đi, tôi có việc gấp."

Nói xong vội vàng đi ra khỏi phòng. Phía phòng họp đợi chờ kéo dài gây bất mãn, lại có thông báo hủy họp, bên hội đồng bắt đầu đổ lỗi cho Halin vì sự hợp tác không nghiêm túc. Đòi bãi bỏ họp đồng.

Trong khi đó Hoàng Khoa tức tốc chạy đến căn hộ mà trợ lý gửi địa chỉ cho anh. Tay vịn bất giác bị anh ghì chặt, hướng nhìn đều tập trung về con đường phía trước.

Căn hộ đã bị khoá cửa, vì là loại cửa cách âm và chống trộm nên khó có thể mà phá vỡ. Anh đã liên hệ với phòng quản lý chung cư, yêu cầu họ đem chìa khoá đến. Nhưng họ lại yêu cầu đủ thứ xác minh với chủ hộ mới được lấy chìa khoá dự phòng, Hoàng Khoa không có kiên nhẫn đành giục lấy chìa khoá. Lúc đó tiếp tân định liên lạc bên bảo vệ, liền có điện thoại của giám đốc chung cư.

- "Không được ngăn cản, cô thừa biết đó là ai rồi đấy."

Hoàng Khoa sau khi mở được cửa tức tốc chạy vào khắp các phòng, liền tìm thấy Hà Linh đang nằm dưới đất, khuôn mặt tái mét xanh xao. Hoàng Khoa liền cúi áo khoát trùm lên thân người bé nhỏ của cô. Anh bồng cô chạy vội vào thang máy.

Hà Linh trong tay anh lạnh toát, tâm trí anh cũng bắt đầu giao động mãnh liệt. Mọi thứ xung quanh trở nên thật phiền phức, anh muốn đưa cô đến bệnh viện càng nhanh càng tốt. Cửa thang máy mở ra, đã có vài người mặc vest đen đứng sẵn hai bên.

"Ông chủ, để tôi đưa cô ấy đến bệnh viện giúp ngài."

Người vệ sĩ cuối đầu đứng trước mặt Hoàng Khoa đợi nhận lệnh, là ai phiền phức gọi mấy người ấy đến đây vướng bận? Anh điềm đạm bước tiếp, ánh mắt trở lại bình thường không tia dao động.

"Gọi xe cấp cứu chưa?"

Mấy người vệ sĩ theo phía sau, một trong số họ lên tiếng.

"Xe chưa đến ạ."

Hoàng Khoa dừng bước.

"Các người đừng đi theo để thêm phiền phức nữa, lo mà ngăn chặn tin tức về đám phóng viên đi. Đừng để họ đến."

Nói rồi anh bước tiếp, đi thẳng ra xe. Đặt cô vào ghế sau, mồ hôi trên trán của cô đã thấm vào áo sơ mi của anh. Anh lập tức đi thẳng đến bệnh viện, chỉ lo sợ mình bỏ lỡ mất thứ quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 22

Sau khi được đưa vào bệnh viện, Hoàng Khoa liền yêu cầu đến ngay phòng VIP. Các bác sĩ cũng bị một phen dọa điên người, lập tức điều người lên hỗ trợ. Hoàng Khoa tuy không nói không rằng, nhưng khi đi ngang qua một hộ tá đang đẩy dụng cụ vào phòng nơi Hà Linh đang trong đó, chỉ thoáng qua nhưng đủ làm cô hộ tá đó bần người.

"Hoặc là cô ấy có mệnh hệ gì, bệnh viện này cũng tự động biến mất."

Tuy là một ca khá đơn giản, nhưng lại bị áp lực vô cùng khiến cho tiến độ của các bác sĩ trở nên chậm hơn. Từng động tác cũng phải suy nghĩ kỹ càng. Hoàng Khoa một bước cũng không rời, sự lặng đến nguy hiểm bao trùm lấy anh. Công ty Thiên Mỹ được một màn nháo nhào, cổ phiếu bỗng chốc tuột mạnh vì tin tức bị truyền ra ngoài. Các cổ đông hết sức bất mãn tìm đến trụ lý của anh để đòi gặp giám đốc.

Các nhà báo cũng lần mò đánh hơi được, bèn mon men đến trước cửa bệnh viện. Bên ngoài hết sức náo nhiệt, lại bị người bên bệnh viện ngăn chặn không cho vào.

"Làm ăn cái kiểu gì vậy? Sao tin tức lại bị truyền ra ngoài? Cái việc còn con thôi mà các người còn không làm được thì rút khỏi Thiên Mỹ đi!"

Trụ lý Trần tức giận chạy xe đến bệnh viện, trên đường có gọi cho mấy người bên đội vệ sĩ kia. Có dẫn theo người của công ty đến can thiệp việc tin tức bị truyền thông chú ý. Trần Thành biết rằng việc giám đốc thường xuyên xuất hiện trên mặt báo sẽ gây bất lợi cho hình tượng của công ty, còn chưa nói bài báo sáng nay.

Tạp chí đó còn có cả hình ảnh của hai người bọn họ, Hoàng Khoa ánh mắt thâm tình đường dưới bật thang, Hà Linh lạnh lùng môi không thấy được một nụ cười nhìn anh lạnh nhạt. Bài báo được trở thành tâm điểm chú ý của ngày hôm nay, với tiêu đề nóng bỏng "sự thật về câu chuyện tình yêu của Hoàng Khoa và nữ ca sĩ triển vọng".

Bài báo làm lung lay Thiên Mỹ trong ngày hôm nay, mọi người cho rằng Hoàng Khoa công tư không phân minh, thiên về tình cảm không màng tới lợi ích chung. Ngày hôm nay là vì một nữ nhân mà huỷ một cuộc họp, cô ta cũng không thêm có mặt trong cuộc họp.

Còn nhân vật chính của câu chuyện vẫn còn chưa biết mình đang vướng vào rắc rối, từ cơn mê hồi tỉnh lại. Hà Linh thấy hình ảnh mình ngày bé, thấy mình trong đám đông xung quanh là những lời xì xầm to nhỏ. Dần dần bọn họ tản xa cô ra, nhưng cơn ác mộng mang tên "cô chủ" lại xuất hiện. Tú Chi cùng Hoàng Khoa tiến lại gần, nhưng là lúc bọn họ đã trưởng thành rồi. Họ tay trong tay bước đến gần cô, Hoàng Khoa nhìn cô chán ghét, Tú Chi một màn cười há hê với lấy con dao đâm một nhát thật sâu vào cánh tay của cô.

Choàng tỉnh dậy sau cơn ác mộng Hà Linh hồn hểnh thở dốc, bên cạnh tay cô chẳng chút dây chuyền. Vết sẹo ngày trước đã được xóa nhưng lại có cảm giác tê tái ở nơi đó. Hà Linh nhắm mắt, cố nhớ tới vì sao mình lại ở nơi này.

Cánh cửa phòng bệnh liền được mở ra, trụ lý Trần với hộp thức ăn trên tay đi vào, anh ta âu phục phẳng phiu trên mặt không có tí cảm xúc, đặt hộp đồ ăn trên bàn một cách máy móc. Hà Linh liền nhủ mảy mượng dậy.

- "Anh là...?"

Trần Thành mở hộp thức ăn ra, là món cháo tôm Hoàng Khoa đặc biệt căn dặn anh ta đưa tới. Anh ta đưa tới cho Hà Linh rồi ngồi xuống nói.

- "Tôi là trợ lý của Hoàng Khoa, nhờ ơn của cô mà Thiên Mỹ được một phen rung chuyển rồi đấy."

Cảm thấy khó hiểu Hà Linh liền nhíu mày, vì cái gì mà công ty của anh lại bị rung chuyển vì cô? Người này ăn nói thật khó hiểu. Chưa mở được lời lại thấy anh ấy đứng lên.

- "Halin tôi không biết sếp là vì cái gì mà lại chú trọng cô đến như vậy, nhưng nếu làm lung chuyển vị trí tổng giám đốc là không nên chút nào. Tuy tôi chỉ là trợ lý, nhưng đặt việc công là lên hàng đầu. Không thể nhìn ông chủ của mình bị hủy hoại tiền đồ vì một cô gái."

Sau khi tung một trận anh ta liền đẩy cửa rồi đi, Hà Linh tím mặt, không hiểu chuyện gì lại bị một trận vô cớ. Hoàng Khoa thì có liên quan đến cô cơ chứ? Hà Linh tâm tư sau khi tỉnh dậy liền bị một đồng hồ ồn rơi xuống, phiền não vô cùng. Đôi mắt vô thức nhìn về hướng cửa sổ kia, liền thấy bên ngoài sao thật náo nhiệt.

Công ty quản lý sau khi nghe chuyện đồn đến tai thì lập tức cho người đến bệnh viện. Xem ra scandal lần này quả thật không có gì bất lợi bên phía công ty, lại mang lại lợi ích cùng tên tuổi khá nhiều. Tâm điểm của ngày hôm nay tất cả được dồn hết lên chuyện này.

Chị Lio mang giày cao gót lại phải chạy khắp hành lang bệnh viện để tìm phòng bệnh, trong đáng thương vô cùng. Lúc đến trước cửa phòng bệnh liền thở hổn hển, mở cửa ra đến giường tìm người.

- "Halin, cuối cùng cũng tìm được em! Xảy ra chuyện rồi đó."

Thấy chị quản lý gấp gáp như vậy Hà Linh trong lòng cảm thấy có điều gì đó đang xảy ra, liền cố gượng dậy lắng nghe.

- "Thiên Mỹ đòi hủy bỏ hợp đồng với em, họ muốn ký kết với Tú Chi cho gương mặt đại diện lần này. Còn nữa, tổng giám đốc vì em mà đòi cuộc họp lại thêm bài báo lá cải cho rằng em và Hoàng Khoa bí mật hẹn hò. Làm cho hội đồng bất mãn, giá cổ phiếu cũng tuột đi hẳng. Hiện giờ tổng giám đốc đang mở cuộc họp báo đó."

Hà Linh bị một trận tin tức ập vào tai, không hiểu sau một đêm bất tỉnh lại xảy ra một đồng chuyện như vậy. Trong lòng cũng khó hiểu vì sao anh ấy lại bị mớ chuyện liên lụy? Thật sự đây ản khúc trong tâm. Hà Linh giũ hết mấy sợi dây truyền nước biển khỏi tay. Lio hoảng hốt đến bên cạnh đỡ lấy cô, Hà Linh gượng cười yếu ớt.

- "Tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng hình như mọi việc là vì em mà bắt đầu. Vậy em cũng nên đi thu dọn tàn cuộc."

...

Nếu chỗ nào có sao sót mong mọi người góp ý nha, tại vì hiện giờ không biết câu truyện có đi sai hướng k nữa a~ =)))))) love all

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thì Ra Là Người Quen

Buổi họp báo diễn ra khá căng thẳng, phía phóng viên đặt khá nhiều câu hỏi tế nhị. Khiến nhiều lần trợ lý phải từ chối trả lời. Bên phía cổ đông cũng nhiều người nhân cơ hội đảo chính, ngầm thu lại cổ phiếu. Hoàng Khoa vẫn một phong thái bình tĩnh đối diện.

Tú Chi ngồi trước màn hình ti vi lớn, nét mặt có chút lưu luyến bóng hình trong kia. Những hồi ức lần lượt ủa về, khoe mắt cô ấy cay xè rồi nhoè đi lúc nào. Nhưng sau đó Tú Chi lại nhanh chóng gạt đi giọt nước mắt đó, thay vào đó nhanh chóng là một nụ cười tà mị.

- "Anh rốt cuộc rồi có tư cách gì để xa em? Bằng mọi giá em phải có được anh lần nữa."

Căn hộ hiện giờ của Tú Chi khá khang trang, nhưng cũng là của bao dưỡng của một doanh nhân nước ngoài. Từ lâu Tú Chi chỉ sống vào tiền của người khác, cô ấy sợ cái cảnh nghèo túng của sáu năm trước. Bằng mọi giá phải nỗ lực cho dù phải hi sinh bản thân. Đồ gia thật sự sau đó chỉ còn lại vài mảnh hư vô, công ty đều phá sản, tất cả đều chuyển sang cho con gái của bà Hà Trúc Liên.

Tú Chi ôm hận từ đó, ba mẹ cô ấy đều được chuyển sang nước ngoài nhập cư. Coi như con gái báo hiếu được đến như vậy thôi, khoản tiền hàng tháng đều được chuyển sang tài khoản của ông bà. Từ ngày đó Tú Chi cũng âm thầm vung tiền của mấy lão đại gia điều tra về Hà Linh sau khi sang Nga rồi không thấy dấu vết. Nhưng tin tức thu về lại là con số không.

Thời gian đó Tú Chi còn biết công ty Thiên Mỹ được Hoàng Khoa kế nhiệm đi lên như điều gặp gió, nhưng chưa bao giờ anh tìm đến cô ấy dù chỉ một lần. Cô ấy cũng âm thầm chịu đựng đợi đến đúng thời điểm sẽ chính thức đường đường chính chính bên cạnh anh.

Tú Chi rít một hơi thuốc thật dài, ánh mắt mơ màng trong làn khói. Nhìn bảng tin trên ti vi vừa kết thúc, Tú Chi ngửa mặt lên trần nhà cười sảng khoái.

- "Anh rồi cũng về bên em thôi."

...

...

Vài ngày sau Hà Linh cũng nắm được tình hình, nhưng chị Lio khuyên rằng bây giờ cô ra mặt thì mọi chuyện càng rối. Lại thấy Tú Chi hiên ngang đến Thiên Mỹ ký bản hợp đồng, Hoàng Khoa lại bị chủ tịch điều sang Mỹ chỉnh đốn tình hình. Mọi chuyện cũng xem như tạm lắng, nhưng còn mấy bài báo kia một chút cũng không chịu buông tha cho người ta.

Mấy hôm để tránh tai tiếng Hà Linh nhất quyết không diễn cho đến khi mọi việc kết thúc, phiền não loanh quanh trong nhà Hà Linh thả mình xuống ghế sofa. Vừa lúc điện thoại bàn reo đến, cô lười biếng bắt máy.

- "Alo?"

Đầu dây bên kia giọng nam đầy từ tính vang lên bên tai cô, giọng nói làm cho cô hai cung bậc cảm xúc lẫn lộn.

- "Linh! Anh vừa đáp xuống sân bay liền gọi cho em. Nếu em không cảm thấy phiền anh đến nhà em được không?"

Hà Linh mất vài giây để suy nghĩ rồi nhanh chóng trả lời.

- "Được chứ, hay anh để em ra đó đón anh? Chờ em mười lăm phút đi."

- "Thôi không cần đâu em. Linh nhắn qua cho anh địa chỉ anh tự đến được rồi."

Sau khi nhắn qua cho anh ấy địa chỉ Hà Linh đứng dậy đi vào bếp chuẩn bị nấu ăn. Cuộc gọi vừa rồi là anh Phong, anh ấy nói đã về nước. Hà Linh tâm tư rồi bời, đã cố lảng tránh nhưng thật sự không tránh nổi anh ấy.

Còn chuyện bên Thiên Mỹ cô cũng âm thầm dàn xếp giúp Hoàng Khoa, mấy tên lợi dụng thời cơ đều bị đưa ra ánh sáng. Tuy hứng thú kinh doanh cô không có, nhưng đứng sau cô là mẹ và dựng nên mọi chuyện cũng thật dễ dàng nhờ vào một cuộc gọi.

Sau khi đi vào bếp, phát hiện tủ lạnh trống rỗng vì trong nhà có ai mua thứ gì để vào đâu? Cô lại bận rộn với công việc nên ăn uống đều qua loa. Vậy là cô lại tiếp tục ngồi vào ghế chờ đợi anh Phong, có lẽ anh ấy sẽ được ăn mì gói rồi.

Mấy hôm bị ông Đặng kéo sang bên Mỹ chỉnh đốn cho một trận, Hoàng Khoa mệt mỏi vô cùng. Vốn những chuyện này chưa từng xảy ra, nhưng từ khi cô gái ấy xuất hiện lại khiến cuộc sống anh bị xáo trộn.

- "Cậu Thành, mấy người được phát hiện là cổ tình thâm tóm cổ phiếu, cậu xử lý gọn gàng giúp tôi. Gửi cho gia đình bọn họ một số tiền coi như công ty đã đối đãi rất tốt với họ rồi."

- "À còn nữa, đặt cho tôi một vé bay về trong hôm nay."

Hoàng Khoa cúp điện thoại, tiếp tục đối mặt với chiếc laptop. Trên màn hình là tất cả thông tin của nữ ca sĩ gốc Việt Halin. Anh chăm chú click chuột vào những tấm ảnh, chân mày không ngừng nhíu lại.

Truyện được cập nhật duy nhất ở wattpad

Anh cảm thấy rất kì lạ, ngoài những thông tin sau khi nổi tiếng còn đòi tư của cô ca sĩ này lại không có một tin tức gì. Kể cả cha mẹ là ai cũng không có một chút tin tức. Hoàng Khoa hiếu kì về cô gái này, thoát nhìn lại rất quen mắt, cái tên cũng khiến anh rất ấn tượng. Nhưng lại không phải là Hà Linh năm ấy.

Tuyệt đối không thể, Hà Linh sẽ không thể thay đổi đến nỗi không ai nhận ra như vậy. Hoàng Khoa ngã ra phía sau nhẹ nhìn về phía màn hình, ánh mắt mong lung nghĩ về điều gì đó.

Sau khi anh Phong đến chơi cả hai vui vẻ cười tít tít. Cũng may dọc đường anh mua mì xào bỏ đến cứu vãn, hai người vừa trò chuyện vừa ăn hết cả phần.

- "Mà sao hôm nay anh bắt ngờ về đây vậy?"

Hà Linh cho miếng thịt bò ngon lành vào miệng, ở bên cạnh anh bao nhiêu hình tượng xinh đẹp cũng bay đi mất. Bên cạnh anh cô chỉ đơn giản là một người bình thường, thật sự không cần giữ hình tượng gì cả. Anh Phong nhẹ đưa tay lau vệt nước sốt trên khóe miệng cô, hành động hết sức tự nhiên.

- "Tại vì bạn anh gặp một số vấn đề, anh về đây giúp anh ấy."

Hà Linh gạt đầu rồi đưa tay lên chùi đại khuôn miệng của mình. Phong liền cản lại, nắm lấy bàn tay của cô. Anh đưa cho Hà Linh chiếc khăn tay từ trong

túi áo vest.

- "Em cứ như con nít, đến khi nào anh mới có thể yên tâm để em ở một mình đây?"

Anh vừa cầm khăn lau miệng cho cô, vừa dịu dàng nói.

- "Anh đã nghe vụ rắc rối của em bên đây rồi, cũng thật may là anh về đây để xử lý vụ này."

Hà Linh được anh lau miệng như vậy cũng có chút xấu hổ và không thoải mái, nghe anh nói vậy liền bắt ngờ né sang một bên.

- "Mo?"

Phong bật cười lùi về phía ghế của mình.

- "Bạn anh ở Thiên Mỹ, anh về đây vì lời mời của cậu ấy đến công ty."

Hà Linh nghi hoặc nhìn anh. Anh Phong có bạn ở Việt Nam? Lại là người trong công ty? Sao anh ấy không bao giờ đề cập đến việc này vậy. Cô nghi ngờ đến một người liền nói.

- "Anh không phải là bạn của Hoàng Khoa đó chứ??"

Anh vừa cầm cốc nước lên uống vừa gật đầu, chỉ là một cái gật đầu nhẹ mà làm Hà Linh giật mình. Trái đất vốn có thể là tròn trịa như vậy sao? Sau bao nhiêu lâu cô né tránh thì cuối cùng lại bị vướng vào họ một lần nữa. Có phải định mệnh đã sắp đặt số phận trước không vậy? Cả đời chạy trốn cũng không thể thoát khỏi. Vậy thì cứ thử xem rốt cuộc định mệnh sắp đặt như thế nào?

Nam phụ lên đũa =)))))) dự là readers sẽ thích anh Gió hơn :))))))

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phao Tin Đồn

CHAP 24: PHAO TIN ĐỒN

Sáng tinh mơ 6h sáng Hà Linh đã vươn vai dậy. Thói quen của cô là có ngủ muộn thế nào thì ngày mai cũng dậy đúng giờ. Hà Linh theo thói quen sờ soạn bên cạnh tìm điện thoại, nhưng vô tình chạm vào thứ gì đó âm ấm, mềm mềm (Vơ: cảm suy nghĩ đen tối :3). Cô xoay sang kiểm tra, là khuôn mặt của anh.

Hoàng Khoa đã leo lên giường cô ngủ từ lúc nào vậy? Đã vậy còn đắp chung chăn. Aizzz! Cô là con gái truyền thống Việt Nam, điều này đối với cô là một điều sỉ nhục: ngủ với trai lạ.

Hà Linh suy nghĩ: cái tên Hoàng Khoa đáng ghét này, mới sáu năm mà đã trở thành kẻ hạo sắc. Đã vậy mà mình còn đi tin tưởng anh ta, thiệt là bất cần.

Hà Linh đứng dậy, lấy tay bịt mũi, miệng anh lại. Hoàng Khoa không thể thở được liền bật người dậy thờ hỏn hĩnh, anh nhìn thấy mặt Hà Linh hằm hằm tức giận.

– Ai cho anh lên giường của tôi!

Hoàng Khoa giọng ngáy ngủ.

– Hôm qua tôi ngủ quên.

Cô bực mình kéo anh ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại. Bên trong cô hét to.

– Anh làm mất danh dự tôi rồi!!!!

Hoàng Khoa lắc đầu cho tỉnh táo rồi bỏ tay vào túi đi xuống nhà. Anh lấy điện thoại gọi cho ai đó.

– Đến nhà xxx thu dọn cái xác thú vị này cho tôi. Tôi cho cậu 10', nhanh lên.

Nói xong anh cúp máy mà không cần câu trả lời. Một lúc sau điện thoại anh lại reo là của trợ lý Minh Tú, Hoàng Khoa vội vàng nghe máy.

– Sao rồi?

– Dạ, cô gái Phương Hà Linh đó giờ không ở cùng ba mẹ nữa. Thông tin về cô ấy được ông Steven bảo mật, nên không tra được gì.

Anh tức giận.

– Vô dụng!

Mình Tú chỉ biết xin lỗi. Anh lại nói tiếp.

– Bằng mọi giá phải tìm được Phương Hà Linh!

Anh bức bối gác máy, nhưng cuộc điện thoại này đã vô tình lọt vào tai cô. Hà Linh có chút khó hiểu, anh tìm cô? Hà Linh làm bộ ho vài tiếng để anh chú ý.

– Cô xuống rồi à? Thôi đến giờ rồi tôi đến công ty đây.

Hà Linh muốn hỏi anh cuộc điện thoại vừa nãy, nên lên tiếng.

– Cái xác phải giải quyết thế nào?

Muốn hỏi việc kia nhưng cô không thể mở miệng. Nếu cô quan tâm nhiều Hoàng Khoa sẽ nghi ngờ cô.

– Có người xử lý rồi, thôi tôi đi trước.

Nói rồi anh đi thẳng ra xe, một chiếc xe anh đã rời đi. Hà Linh cô cũng bắt taxi lên công ty quản lý. Vừa vào đến là đã nghe mọi người rầm rộ lên, bàn tán xì xào.

– Cái cô Halin mới vào đó thật không đơn giản, mới đến đã cưa cảm tổng giám đốc củ Thiên Mỹ.

– Trong cũng hiền lành mà đi giật “khách” của Tú Chi.

– Chắc là muốn tìm chỗ dựa dẫm đây mà.

...

Nhiều lời hơn nữa, lỗ tai Hà Linh lúng búng. Mặt cô đỏ phừng phừng, Hà Linh không như ngày xưa mà trở mắt nhìn người ta chừi nữa đâu.

Cô đi lại đám bà tám đó, hung hăng giật lấy tờ báo rồi liếc mắt nhìn họ. Máy người đó chột dạ nên không dám hó hé.

eTruyen.net Trang bìa báo đăng chuyên mục nóng hổi “Nghỉ án Hoàng Khoa và Halin bí mật hẹn hò” “Chuyện tình tay ba giữa ba người nổi tiếng”, “Halin là người chen chân vào cuộc tình hai người”

Đọc xong Hà Linh vứt tờ báo xuống đất, rồi bức mình đi thẳng lên phòng giám đốc. Cả đám bà tám lại tiếp tục tùm lại với nhau.

– Giám đốc...

Hà Linh chưa kịp đẩy cửa ra đã thấy bên trong có người, là Tú Chi. Giám đốc Việt thấy Hà Linh thì cũng vui vẻ giới thiệu.

– Halin cô vào đây, giới thiệu với cô Tú Chi chính là người mẫu mới trong cty chúng ta.

Tú Chi nhìn Hà Linh với cái vẻ chảnh chọe rồi hất tóc lên. Hà Linh cười nhếch mép: định mệnh. Hà Linh không quan tâm đến Tú Chi mà nói tiếp với giám đốc Việt.

– Giám đốc, anh xem báo sáng nay đăng gì chưa? Ai đã tung tin vậy?

Trong phòng có người chột dạ mà xoay mặt đi chỗ khác. Giám đốc Việt nói với Hà Linh.

– Đừng lo, chỉ là scandal tình ái thôi. Săn Pr cho tên tuổi của cô luôn, cô xem, sáng nay đã có hơn 1k truy cập về thông tin cái tên Chun Song Halin rồi đây. Đã nổi nhưng giờ nổi hơn.

Chị Lio từ đâu chạy ra mặt hớt hải nhìn Hà Linh rồi sao đó nói.

– Không hay rồi, bên dưới cảnh sát đang muốn tìm Halin. Họ nói muốn Halin theo họ về đồn vì liên quan đến tiếng súng đêm qua.

Hà Linh giật mình, chẳng phải Hoàng Khoa nói là sẽ không có chuyện gì sao? Thấy Hà Linh gặp chuyện, Tú Chi cố ý trêu tức. Cô che miệng lại tỏ vẻ ngạc nhiên

– Ôi trời! Nổ súng? ý cô là liên quan đến giết người?

Trong phòng không ai nói gì. Chị Lio thấy vậy khó chịu lên tiếng với Tú Chi.

– Mọi chuyện chưa điều tra, xin cô ăn nói cẩn thận. Chuyện này đến tai nhà báo sẽ thành chuyện, nên mong cô biết giữ bí mật.

Tú Chi nghe xong nhún vai như không để ý rồi đứng lên, cô đi ngang qua Hà Linh cố ý huych vai với Hà Linh. Tú Chi nói với giám đốc Việt.

– Tôi đi trước, ở đây sắp có party rồi. Nhân vật chính làm cho tốt vào.

Tú Chi cười đều rồi đi ra ngoài. Chị Lio vô cùng tức giận thái độ của cô ta. Không biết từ khi nào Tú Chi chạm mặt với Hà Linh cô như rằng là kẻ thù từ “kiếp trước”. Khuôn mặt đó quen lắm, nhưng Tú Chi không nhớ ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nhầm Cậu Chủ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.